

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 107

34e jaargang

22 april 1991

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
91/C 107/01	nr. 837/89 van de heer François de Donnée aan de Commissie Betreft: Toekenning Erasmus-beurzen	1
91/C 107/02	nr. 207/90 van mevrouw Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Rookvrije tabak	1
91/C 107/03	nr. 303/90 van de heer Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: Invorderbaarheid van rente op communautaire middelen	2
91/C 107/04	nr. 469/90 van de heer Mauro Chiabrando aan de Commissie Betreft: Supersnelle treinverbindingen	3
91/C 107/05	nr. 542/90 van de heer Eugenio Melandri aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Oorlog in de Hoorn van Afrika	3
91/C 107/06	nr. 597/90 van de heer Pol Marck aan de Commissie Betreft: Compilatie van verordeningen over zuivelquota	4
91/C 107/07	nr. 763/90 van de heer Mark Killilea aan de Commissie Betreft: Toewijzing van communautaire middelen aan Ierland in het kader van de visserij	4
91/C 107/08	nr. 784/90 van de heer José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Wijziging subsidieregeling ESF	5
91/C 107/09	nr. 873/90 van mevrouw Barbara Dührkop Dührkop aan de Commissie Betreft: Klassen 92	5
91/C 107/10	nr. 895/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Steun uit het Europees Sociaal Fonds voor het eiland Leros	6

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 107/11	nr. 913/90 van de leden Enrico Falqui, Maria Aglietta, Gianfranco Amendola, Virginio Bettini en Alexander Langer aan de Commissie Betreft: Verzoek om een verbod op het gebruik in de Gemeenschap van de onkruidbestrijdingsmiddelen alachlor, atrazine, metolachlor en trifluralin	6
91/C 107/12	nr. 975/90 van mevrouw Ursula Schleicher aan de Commissie Betreft: Voorstellen van de Commissie voor landbouwprijzen in de sector wijn en restrictief teeltbeleid	7
91/C 107/13	nr. 977/90 van de heer Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen voor de provincie Teruel en de eventuele omzetting ervan in een geïntegreerd actieprogramma	8
91/C 107/14	nr. 1065/90 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Stormschadevergoeding voor visserijreders	8
91/C 107/15	nr. 1090/90 van mevrouw Lissy Gröner aan de Commissie Betreft: Onderwijsbeleid, programma's van de Gemeenschap	9
91/C 107/16	nr. 1161/90 van de heer José Happart aan de Commissie Betreft: Toevoeging van avoparcine aan veevoeder	9
91/C 107/17	nr. 1207/90 van mevrouw Maartje van Putten aan de Commissie Betreft: Begroting 1990, met name de posten 953.1 en 953.2	10
91/C 107/18	nr. 1267/90 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Communautaire initiatieven inzake de gevolgen van de conventionele ontwapeningsakkoorden voor de wapenverkoop aan de Derde Wereld	11
91/C 107/19	nr. 1283/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Buitensporig lange werktijden voor zeelieden	11
91/C 107/20	nr. 1293/90 van de heer José Happart aan de Commissie Betreft: Onkruidverdelger atrazine	12
91/C 107/21	nr. 1329/90 van de heer Klaus Wettig aan de Commissie Betreft: Het toekomstige Duitse controlemerk voor in Duitsland gevulde flessen en vaten wijn	12
91/C 107/22	nr. 1611/90 van de leden Hugh McMahon, Carlos Bru Purón, José Barros Moura, Vassilis Ephremidis, Léon Schwartzberg, António Coimbra Martins en Carlos Carvalhas aan de Commissie Betreft: Scheepsbouw	13
91/C 107/23	nr. 1624/90 van de heer Adrien Zeller aan de Commissie Betreft: Uitdelen van rookartikelen in de wekelijkse vergaderingen van de Commissie	14
91/C 107/24	nr. 1717/90 van de heer Dimitrios Nianias aan de Commissie Betreft: Gevolgen van de financiering van de herstructurering en ontwikkeling van de economieën van Oost-Europa	14
91/C 107/25	nr. 1750/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Antidiscriminatie-wetgeving in de Gemeenschap	15
91/C 107/26	nr. 1790/90 van de heer Madron Seligman aan de Commissie Betreft: Bescherming van vrouwen die het medicament DES/Stilboestrol gebruikten	16
91/C 107/27	nr. 1842/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Esprit-programma	16
91/C 107/28	nr. 1914/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Mensenrechten in Zuid-Afrika	17

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 107/29	nr. 1965/90 van de leden Eugenio Melandri en Marie-Christine Aulas aan de Commissie Betreft: Benoeming van een Europeaan tot directeur van het CIO	17
91/C 107/30	nr. 2086/90 van mevrouw Pauline Green aan de Commissie Betreft: Werkgever en wettelijke aansprakelijkheid	18
91/C 107/31	nr. 2097/90 van de heer Honor Funk aan de Commissie Betreft: Hulpacties voor noodgebieden	18
91/C 107/32	nr. 2137/90 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Douanesamenwerking bij bestrijding milieucriminaliteit	19
91/C 107/33	nr. 2218/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Gevangenisstraf voor een student in Centraal-Java	20
91/C 107/34	nr. 2220/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Gevangenis voor Ilker Demir in Turkije	20
91/C 107/35	nr. 2222/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Gewetensgevangenen in Bhutan	20
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2218/90, nr. 2220/90 en nr. 2222/90	20
91/C 107/36	nr. 2219/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Toestand van de gevangene Hiram Abi Cobas Núñez in Cuba	20
91/C 107/37	nr. 2275/90 van de heer Dimitrios Dessylas aan de Raad Betreft: Voorstel van de Cubaanse leider Fidel Castro in verband met de betrekkingen tussen Cuba en de Gemeenschap	21
91/C 107/38	nr. 2307/90 van de leden Giulio Gallenzi, Francesco Guidolin, Maria Cassanmagnago Cerretti, Lorenzo De Vitto, Rosaria Bindi, Gerardo Gaibisso en Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Vleesinvoer	21
91/C 107/39	nr. 2315/90 van de leden Filippos Pierros, Patrick Cooney, Karel Pinxten, Mary Banotti, Menelaos Hadjigeorgiou, Georgios Zavvos, John McCartin en Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Vaststelling van de grenzen van de Gemeenschap	22
91/C 107/40	nr. 2333/90 van de heer François-Xavier de Donnée aan de Commissie Betreft: Toekomst van de burgerluchtvaart	23
91/C 107/41	nr. 2337/90 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijke administratie van de douane-unie	24
91/C 107/42	nr. 2345/90 van de heer Antoni Gutiérrez Díaz aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Moord op Begoña García Arandigoyen in El Salvador	25
91/C 107/43	nr. 2457/90 van de heer Maxime Verhagen aan de Commissie Betreft: Verlenging communautair programma voor oostelijk Zuid-Limburg en de westelijke mijnstreek tot en met 1993	25

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 107/44	nr. 2499/90 van de heer John McCartin aan de Commissie Betreft: Werkbezoeken van leden van de Commissie	25
91/C 107/45	nr. 2571/90 van de heer Paul Staes aan de Commissie Betreft: Het Carajas-project	26
91/C 107/46	nr. 2592/90 van de heer José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Uitgaven die voor steun uit het Europees Sociaal Fonds in aanmerking komen	26
91/C 107/47	nr. 2600/90 van de leden Enrique Sapena Granell, María Izquierdo Rojo, Ludivina Garcia Arias, Juan de la Camara Martinez, Mateo Sierra Bardaji, Javier Sanz Fernandez en José Vazquez Fouz aan de Commissie Betreft: Communautair toerismebeleid	27
91/C 107/48	nr. 2627/90 van mevrouw Teresa Domingo Segarra en de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: Vervuiling van de rivier de Segura (Alicante-Spanje) en daaruit resulterend milieu-bederf	27
91/C 107/49	nr. 2634/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Europese steun voor de militaire technologie in Brazilië	28
91/C 107/50	nr. 2671/90 van de heer Rolf Linkohr aan de Commissie Betreft: TGV-tracé van de SNCF — milieu-effectrapportage	28
91/C 107/51	nr. 2677/90 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Afkortingen van diverse Europese programma's	29
91/C 107/52	nr. 2690/90 van de heer Herman Verbeek aan de Commissie Betreft: Toelating van PCP in de Gemeenschap	29
91/C 107/53	nr. 2698/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Situatie in Centraal Oost-Afrika en toepassing van artikel 5, lid 3, van de Overeenkomst van Lomé IV	30
91/C 107/54	nr. 2705/90 van de heer Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Wapenhandel tussen Oost en West	30
91/C 107/55	nr. 2800/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Situatie in El Salvador	31
91/C 107/56	nr. 2810/90 van mevrouw Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Dolfijnen	31
91/C 107/57	nr. 2840/90 van Lord O'Hagan aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer tussen de Lid-Staten	32
91/C 107/58	nr. 2848/90 van mevrouw Christine Oddy aan de Commissie Betreft: Luchthaven Birmingham	32
91/C 107/59	nr. 2895/90 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Ontwikkeling van de textielsector	33
91/C 107/60	nr. 2937/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Uitspraken van de Italiaanse minister De Michelis over het Europees Parlement	33
91/C 107/61	nr. 2954/90 van de heer Maxime Verhagen aan de Commissie Betreft: Guatemala	34
91/C 107/62	nr. 116/91 van de heer Henry McCubbin aan de Raad Betreft: BTW-harmonisatie	34
91/C 107/63	nr. 333/91 van de leden Egon Klepsch, Elmar Brok en Jean Penders aan de Raad Betreft: Betrekkingen Verenigde Staten/Gemeenschap	35

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 837/89

van de heer François de Donnée (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 november 1989)

(91/C 107/01)

Betreft: Toekenning Erasmus-beurzen

In het tijdschrift „EUR-INFO“ (maandblad van het Bureau van de Commissie in België) van september 1989 wordt melding gemaakt van de toekenning aan 4 046 onderwijsgevenden van een Erasmus-beurs voor het universitaire jaar 1989/1990.

1. Kan de Commissie dit cijfer bevestigen?
2. Is de Commissie in staat het aantal begunstigde Belgische onderwijsgevenden te noemen alsmede hun gewest van herkomst (Vlaanderen — Wallonië — Brussel)?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(16 maart 1990)

De deelneming van leerkrachten aan het Erasmus-programma kan tweërlei vorm aannemen:

- leerkrachten die *cursussen* geven gedurende ten minste één maand aan een instelling in een andere Lid-Staat;
- leerkrachten die een *studiebezoek* afleggen om het onderwijsstelsel in een andere instelling te bestuderen of een interuniversitair samenwerkingsprogramma voor te bereiden ofwel om te doceren gedurende een periode van ten hoogste één maand.

De Commissie kan het aantal studiebezoeken dat in het tijdschrift „EUR-INFO“ als 4 046 werd opgegeven bevestigen; dit cijfer heeft betrekking op het totale aantal docenten dat een beurs ontving om een studiebezoek af te leggen in een of meer instellingen van een Lid-Staat.

De Belgische deelneming aan dit type studiebezoek ziet er als volgt uit:

	Aanvragen	Goedgekeurd
Wallonië	48	21
Vlaanderen	143	81
Brussel	39	16
Totaal	230	118

Wanneer men ervan uitgaat dat aan elk studiebezoek gemiddeld twee docenten deelnemen dan bedraagt het aantal Belgische leerkrachten dat een Erasmus-beurs ontving ongeveer 240.

Aangezien het academische jaar nog aan de gang is en de universiteiten hun verslagen pas in de maand oktober indienen, beschikt de Commissie nog niet over gegevens omtrent het aantal deelnemers, noch over de mobiliteit van leerkrachten per gewest. Zij kan echter wel mededelen dat voor het lopende academisch jaar 142 aanvragen werden ingediend met een Belgische deelneming aan mobiliteitsprogramma's voor docenten.

Hiervan werden 58 aanvragen goedgekeurd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 207/90

van mevrouw Anita Pollack (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 februari 1990)

(91/C 107/02)

Betreft: Rookvrije tabak

Wat denkt de Commissie van de eventuele risico's van rookvrije tabak voor de gezondheid? Is er in het kader

van het Europese Jaar voor de kankerbestrijding enige aandacht besteed aan dit soort produkt en overweegt de Commissie een verbod op het in de handel brengen van rookvrije tabak met het oog op de door de Britse Raad voor gezondheidsvoorlichting geschetste gevaren voor de gezondheid?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(8 maart 1990)

De instanties voor volksgezondheid van de Lid-Staten en de Commissie werden door talrijke wetenschappelijke organisaties met wereldfaam gewaarschuwd voor de schadelijke gevolgen van bepaalde nieuwe, voor orale consumptie bestemde rookvrije tabaksprodukten die jongeren uit bepaalde Lid-Staten beginnen te consumeren.

De meest bedreigde Lid-Staten, Ierland en het Verenigd Koninkrijk, hebben die produkten reeds verboden.

De Commissie is zich bewust van het gevaar van die nieuwe produkten voor jongeren. Zuigtabak bevat immers grote hoeveelheden kankerverwekkende stoffen. Verder vormen die nieuwe produkten een werkelijke bedreiging voor jongeren, bij wie een tabaksverslaving tot ontwikkeling komt door de nicotine in de betrokken produkten.

Op het ogenblik onderzoekt de Commissie een voorstel voor een maatregel op communautaire schaal om het probleem aan te pakken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 303/90

van de heer Stephen Hughes (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 februari 1990)

(91/C 107/03)

Betreft: Invorderbaarheid van rente op communautaire middelen

Kan de Commissie in het kort haar standpunt uiteenzetten ten aanzien van de invorderbaarheid van renteopbrengsten uit EFRO-gelden? Kan zij met name inzicht verschaffen in de juridische situatie met betrekking tot de onlangs voor Shildon in het Graafschap Durham toegevoerde EFRO-subsidie waarbij de Britse Regering gedurende enige tijd in het bezit is geweest van een cheque ter waarde van 4,8 miljoen pond sterling en thans verklaart dat dit bedrag geen rente heeft opgebracht? Is de Commissie ook niet van mening dat dergelijke renteontvangsten moeten toevallen aan hetzij de Commissie, hetzij de uiteindelijke ontvanger (in casu de Sedgfield District Council) en dat het niet aangaat dat instanties die dergelijke gelden beheren zich de rente erover toeëigenen zoals met de Britse Regering het geval lijkt te zijn? Indien de Commissie het hiermee eens is, kan zij het Parlement dan

mededelen hoe zij te werk denkt te gaan om de ca. 200 000 pond sterling rente die dit bedrag zou hebben opgebracht, terug te vorderen? Kan zij tevens in het kort aangeven of er tegen de Britse Regering stappen kunnen worden ondernomen wegens het feit dat deze verklaart over de door haar beheerde gelden geen rente te hebben ontvangen en, zo ja, welke?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**

(26 april 1990)

Bedragen uit het EFRO worden uitbetaald nadat door de Commissie een beschikking is vastgesteld waarbij aan een Lid-Staat bijstand wordt toegekend in verband met een investering, een investeringsprogramma of andere maatregelen die daarvoor in aanmerking komen volgens de verordeningen van de Raad met betrekking tot de activiteiten van het EFRO. Voor een dergelijke beschikking en de daaruit voortvloeiende betalingen geldt het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 4253/88⁽¹⁾; artikel 21, lid 5, van genoemde verordening luidt:

„De Lid-Staten wijzen de autoriteiten aan die gemachtigd zijn de verklaringen (betreffende uitgaven) af te geven en zien erop toe dat de begunstigden de bedragen van de voorschotten en van de betalingen zo spoedig mogelijk ontvangen.”.

In het geval van het „Shildon National Programme” heeft de Britse overheid het Ministerie van Handel en Industrie aangewezen als instantie waaraan de betalingen moeten worden overgemaakt.

Hieruit volgt dat wanneer een Lid-Staat verklaart dat de uitgaven voor een investering of een investeringsprogramma een zodanig niveau hebben bereikt dat aan een verzoek om betaling moet worden voldaan, de Commissie geen aanspraak meer kan maken op gelden die zij daarvoor heeft betaald, behalve wanneer de bijstand op onjuiste gronden blijkt te zijn betaald (artikel 24 van Verordening (EEG) nr. 4253/88).

De interne regelingen binnen Lid-Staten inzake de verdeling van de ontvangen gelden vallen buiten de bevoegdheid van de Commissie die zich derhalve niet kan mengen in de toewijzing van de rente die de betrokken bedragen kunnen hebben opgebracht voordat de betalingen ten slotte de eindontvanger bereiken. De vraag of de gelden, in afwachting van de uitbetaling, op rente moeten worden uitgezet, is een beheersbeslissing die door de overheid van de Lid-Staat genomen moet worden.

Er zij op gewezen dat ten aanzien van het Shildon-programma de Sedgfield District Council de coördinerende instantie is die de verantwoordelijkheid draagt voor het dagelijkse beheer van het programma en alleen voor wat zijn eigen investeringen in het kader van het programma betreft de uiteindelijke ontvanger is.

⁽¹⁾ PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 469/90

van de heer Mauro Chiabrande (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 maart 1990)

(91/C 107/04)

Betreft: Supersnelle treinverbindingen

Volgens EG-bronnen en andere informatiekanalen wordt er de laatste maanden gewerkt aan een project voor een Europees net van supersnelle treinverbindingen dat zou moeten voorzien in de transportbehoeften voor de komende decennia.

In deze berichten, die trouwens worden bevestigd door de Europese Spoorwegunie, wordt voortdurend gewag gemaakt van verbindingen tussen de grote Noordepope steden zoals Keulen, Parijs, Hamburg, Londen, Kopenhagen, Brussel, Frankfurt en ook Madrid, maar niet van steden of regio's in Italië of Zuid-Frankrijk.

Er wordt ook met geen woord gerept over de zogenaamde „dwarsverbinding” Triëst-Milaan-Turijn-Lyon, die in de nabije toekomst een gewichtige rol moet gaan spelen.

Kan de Commissie mededelen of er voor dit tracé ook in de programma's van de Gemeenschap een plaats is ingeruimd en binnen welke termijn dit traject naar verwachting kan worden gerealiseerd?

**Antwoord van de heer van Miert
namens de Commissie**

(16 mei 1990)

Naar aanleiding van de resolutie van de Raad van 5 december 1989 heeft de Commissie een werkgroep op hoog niveau opgericht die tot taak heeft een algemeen plan voor een Europees net van hoge-snelheidstreinen op te stellen.

Deze werkgroep, die is samengesteld uit regerings- en spoorwegdeskundigen, dient het plan voor het toekomstige spoorwegnet op te stellen en de prioriteiten bij de uitvoering ervan vast te leggen.

De Italiaanse Regering heeft verzocht om de „dwarsverbinding” Triëst-Milaan-Turijn-Lyon aan de zeven prioritaire projecten toe te voegen die zijn opgenomen in het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de tenuitvoerlegging van een actieprogramma op het gebied van de vervoerinfrastructuur met het oog op de verwezenlijking van de geïntegreerde vervoermarkt in 1992⁽¹⁾. Dit voorstel wordt momenteel in het kader van de Raad besproken.

In de huidige omstandigheden kan de Commissie geen datum voor de verwezenlijking van deze verbinding aangeven.

(¹) PB nr. C 270 van 19. 10. 1988, blz. 6 en PB nr. C 170 van 5. 7. 1989, blz. 19.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 542/90

van de heer Eugenio Melandri (V)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(16 maart 1990)

(91/C 107/05)

Betreft: Oorlog in de Hoorn van Afrika

Overwegende dat het Ethiopische leger in de Hoorn van Afrika al meer dan 25 jaar een bloedige oorlog voert tegen de bevolking van Eritrea,

overwegende dat de Ethiopische Regering vaak geen toegang verleent tot bepaalde door de vrijheidsbewegingen van Eritrea gecontroleerde gebieden, ook niet voor de internationale humanitaire hulp die bestemd is voor de door schaarste en honger getroffen bevolking,

gelet op de talrijke veroordelingen van en de kritiek op de regering van Menghistu van de zijde van de Verenigde Naties, het Europees Parlement en andere gezaghebbende internationale instellingen,

1. welke stappen denken de ministers van Buitenlandse Zaken te doen om van de Ethiopische Regering gedaan te krijgen het volk van Eritrea het zelfbeschikingsrecht toe te kennen;
2. welke stappen denken deze ministers te doen om van Menghistu garanties te krijgen over de uiteindelijke bestemming van de hulp voor Eritrea;
3. hoe denken de ministers te bewerkstelligen dat de mensenrechten in Ethiopië althans geëerbiedigd en niet meer genegeerd worden, zoals momenteel het geval is;
4. achten de ministers het niet nuttig het zenden van hulpgoederen aan de Ethiopische Regering althans voorlopig stop te zetten op grond van de minachting van deze regering voor de eerbiediging van de menselijke waardigheid en haar totale onverschilligheid ten opzichte van de inhoud van de resoluties van de VN en het Europees Parlement;
5. achten de ministers het niet nuttig er bij de Italiaanse Regering krachtig op aan te dringen om, op grond van haar historische en culturele banden met het gebied in kwestie, de „kwestie Eritrea” weer voor te leggen aan de Verenigde Naties, aangezien haar stilzwijgen de repressie van de Eritreërs wettigt?

Antwoord

(18 maart 1990)

De Gemeenschap en haar Lid-Staten doen al het mogelijke om alle bij het conflict betrokken partijen tot samenwerking te bewegen. Sedert de ministeriële verklaring van

20 februari 1990 over de Hoorn van Afrika hebben zij herhaalde malen nadrukkelijk uiting gegeven aan hun overtuiging dat rechtvaardige en duurzame oplossingen alleen met vreedzame middelen kunnen worden bereikt; daarom moeten via onderhandelingen politieke akkoorden tot stand worden gebracht die zijn gegrondvest op territoriale integriteit, onafhankelijkheid en eerbiediging van de beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties, alsmede op de noodzaak om rekening te houden met regionale verschillen in identiteit en aspiraties. In dit verband maken de Gemeenschap en haar Lid-Staten zich grote zorgen over de benarde situatie van de door hongersnood en ontbering geteisterde bevolking en zij blijven, waar mogelijk, omvangrijke voedsel- en andere spoedhulp verstrekken.

Op 24 april 1990 hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten, samen met andere westerse donors, een krachtige oproep gericht tot alle partijen in Ethiopië om de vijandelijkheden onmiddellijk te staken, hulpacties te vergemakkelijken en te garanderen dat goederen voor humanitaire hulpverlening in veilige omstandigheden kunnen worden vervoerd.

De aanzienlijke moeilijkheden waarmee de verzending van goederen en geneesmiddelen gepaard gaat, worden helaas maar al te duidelijk geïllustreerd door de trieste kwestie van de openstelling van de haven van Massawa, met name het feit dat in het late voorjaar geen toestemming tot aanleggen werd gegeven aan een schip met een technisch team van het Wereldvoedselprogramma van de Verenigde Naties dat de haven van Massawa kwam inspecteren. De Gemeenschap en haar Lid-Staten hebben het Eritrees Volksbevrijdingsfront (EPLF) dan ook met aandrang verzocht zijn medewerking te verlenen opdat deze haven kan worden gebruikt voor de hulpverlening aan het volk van Noord-Ethiopië. Op 18 juni 1990 hebben de ministers een verklaring afgelegd over Ethiopië die onder de aandacht werd gebracht van zowel de regering van Menghistu als van het EPLF. Op 2 augustus 1990 volgde een tweede verklaring over deze kwestie en daarnaast hebben de Twaalf tweemaal stappen ondernomen, in juli bij de EPLF-vertegenwoordiger in Washington, en in november bij de ondersecretaris-generaal van de Verenigde Naties, de heer Farah, waarbij zij een dringende oproep hebben gericht tot de Ethiopische Regering en het EPLF om spoedig tot overeenstemming te komen over de heropening van de haven.

Wat de mensenrechtensituatie in Ethiopië betreft, zijn de Gemeenschap en haar Lid-Staten van mening dat deze kwestie niet los kan worden gezien van de humanitaire en de voedselhulpacties. Zij geloven daarom niet dat een opschorting van de hulpverlening aan de Ethiopische autoriteiten zou bijdragen tot de totstandbrenging van een bevredigende oplossing; zo'n maatregel zou daarentegen alleen maar schadelijke gevolgen met zich brengen voor een reeds zwaar geteisterde bevolking en zij zou dus een averechts effect hebben.

Het laatste gedeelte van de vraag van de geachte Afgevaardigde is niet besproken in het kader van de Europese politieke samenwerking.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 597/90

van de heer Pol Marck (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 maart 1990)

(91/C 107/06)

Betreft: Compilatie van verordeningen over zuivelquota

Bij de bespreking van het Commissievoorstel over de zuivelquota heeft het Parlement een amendement goedgekeurd waarbij werd gevraagd de verordeningen over de zuivelquota die bij vele gelegenheden werden gewijzigd, te bundelen in één tekst, zodat grotere informatie- en rechtszekerheid ter zake verkregen kan worden.

Tegen welke datum zal de Commissie aan dit verzoek van het Parlement gehoor geven?

Antwoord van de heer Mac Sharry

namens de Commissie

(2 augustus 1990)

Aangezien de regeling inzake de melkquota is ingesteld voor een beperkte tijdsduur, die op grond van artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 ⁽¹⁾ op 31 maart 1992 afloopt, acht de Commissie het weinig dienstig om nu een codificatie uit te voeren van Verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad ⁽²⁾ houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten.

Bovendien moet eerst de basisverordening van de sector (Verordening (EEG) nr. 804/68) worden gecodificeerd, zoals is gebeurd in de wijnbouwsector. Codificatie van Verordening (EEG) nr. 857/84 dient een onderdeel te zijn van die meer algemene codificatie.

De werkzaamheden inzake de codificatie van de regelingen in de sector melk en zuivelproducten zouden vanaf juni-juli van dit jaar moeten worden hervat op basis van het door de juridische dienst van de Commissie opgestelde ontwerp van begin 1988.

⁽¹⁾ PB nr. L 148 van 28. 6. 1968, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 90 van 1. 4. 1984, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 763/90

van de heer Mark Killilea (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(91/C 107/07)

Betreft: Toewijzing van communautaire middelen aan Ierland in het kader van de visserij

Kan de voor visserij verantwoordelijke commissaris mededelen of de Commissie zich ervan bewust is dat van de

totale aan Ierland toegewezen begrotingsmiddelen slechts ongeveer 20% bestemd is voor kapitaalinvesteringen en lopende ontwikkelingsprojecten terwijl de resterende 80% wordt uitgegeven voor administratiekosten en zeebescherming? Zo ja, kan de Commissie het voor zeebescherming te bestemmen bedrag aangeven zodat de 20% voor kapitaalinvesteringen en lopende ontwikkelingsprojecten met ten minste 100% wordt verhoogd?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(14 juni 1990)

De door het geachte Parlementslid genoemde statistische gegevens zijn vermeld in een door het Economic and Social Research Institute in Dublin, Ierland gepubliceerd verslag genaamd: „The Irish Sea Fishing Industry”, document nr. 11, januari 1990 (ISBN 0 7070 01129). Op blz. 45 van het verslag zijn de percentages 80/20 vermeld. Aangezien de aan de visserijsector bestede bedragen volledig nationaal zijn en onder de verantwoordelijkheid van de Lid-Staat vallen, heeft de Commissie geen commentaar op deze opsplitsing.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 784/90

van de heer José Barros Moura (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(91/C 107/08)

Betreft: Wijziging subsidieregeling ESF

De diensten van het ESF kennen, in tegenstelling tot de gebruikelijke praktijk, geen subsidie meer toe voor de kosten van beroepsopleidingsapparatuur (met name voor de huur en afschrijving daarvan), hoewel daarover tijdens de onderhandelingen over de herziening van de Fondsen met geen woord is gerept.

Aangezien de organisaties die zich in Portugal bezighouden met projecten welke door het ESF worden gefinancierd, noch over de mogelijkheden noch over de middelen beschikken om deze kosten zelf te dragen, heeft de beroepsopleidingssector in Portugal hieronder zwaar te lijden.

Kan de Commissie derhalve mededelen:

1. op welke rechtsgrondslag en op welke motieven deze wijziging van de ESF-subsidieregeling berust, en
2. welke concrete mogelijkheden er zijn om niettemin rekening te houden met de bijzondere situatie in Portugal op dit terrein?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(11 juni 1990)

Tijdens de besprekingen in de Raad over de hervorming van de Structuurfondsen werd ingegaan op de vraag of subsidie moest worden verleend voor de kosten voor opleidingscentra.

Er werden argumenten aangevoerd om deze kosten zowel voor subsidie uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling als het Europees Sociaal Fonds in aanmerking te laten komen. Om elk risico uit te sluiten dat beide fondsen voor dezelfde kosten subsidie zouden verlenen werd uiteindelijk evenwel besloten dit type subsidie uitsluitend te laten verstrekken door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. Een voorbeeld daarvan kan worden gevonden in het Prodep-programma (Programma voor de ontwikkeling van opleidingen in Portugal) dat binnenkort door de Commissie zal worden goedgekeurd.

Om deze redenen komen bouwkosten van opleidingscentra niet voor op de lijst van kosten die in aanmerking komen voor steun uit het Sociaal Fonds, als bedoeld in artikel 3, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 4255/88⁽¹⁾. Om in deze een consequent beleid te voeren konden bovendien de kosten van huur en afschrijving van opleidingscentra niet voor subsidie in aanmerking komen.

Enieder die om steun van de Gemeenschap verzoekt voor de bouw van een opleidingscentrum, zou daarom contact op moeten nemen met de organisatie die is belast met de indiening van operationele programma's bij het EFRO, om zich ervan te vergewissen of deze kosten in een passend programma kunnen worden opgenomen.

⁽¹⁾ PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 21.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 873/90

van mevrouw Barbara Dührkop Dührkop (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(91/C 107/09)

Betreft: Klassen 92

De Commissie heeft enige tijd geleden de publikatie aangekondigd van een nieuw programma, getiteld „Klassen 92”.

Kan de Commissie mededelen of dit initiatief wordt gehandhaafd?

Zo ja, tegen wanneer kan deze publikatie worden verwacht?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(18 mei 1990)

De suggestie waaraan door het geachte Parlementslid wordt gerefereerd, werd gedaan door Voorzitter Delors

aan het Parlement in januari 1989⁽¹⁾, toen hij de Commissie in haar nieuwe samenstelling voorstelde. De Commissie heeft de aangelegenheid met belanghebbende partijen onderzocht en is nog steeds doende de wenselijkheid en de concrete mogelijkheid van het lanceren van een dergelijk initiatief te overwegen.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement nr. 2-373 (januari 1989).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 895/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(91/C 107/10)

Betreft: Steun uit het Europees Sociaal Fonds voor het eiland Leros

In aansluiting op het antwoord van de Commissie van 22 december 1989 op mijn schriftelijke vraag nr. 707/89⁽¹⁾ wordt de Commissie verzocht mede te delen:

1. Welke bedragen Griekenland sinds 1984 jaarlijks op grond van Verordening (EEG) nr. 815/84⁽²⁾ uit het Europees Sociaal Fonds heeft ontvangen
 - a) ten behoeve van het psychiatrisch hervormingsprogramma in Griekenland en
 - b) met name voor het eiland Leros?
2. Wanneer deze beide algemene en specifieke normen van steun zijn opgeschort (en om welke redenen) en wanneer zij opnieuw zijn hervat (en waarom)?
3. „The Observer” van 4 maart 1990 meldt dat de subsidies voor Leros zijn gebruikt om de hoofdingang van het kamp opnieuw te schilderen en om amper een 80-tal van de ca. 1 200 „patiënten” op het eiland een behoorlijk onderkomen te verschaffen. Wat is het oordeel van de Commissie omtrent de feitelijke besteding van de subsidies van het Sociaal Fonds
 - a) op Leros en
 - b) voor het psychiatrisch hervormingsprogramma in zijn totaliteit?
4. De internationale federatie voor geestelijke gezondheidszorg heeft onlangs een voor bepaalde Griekse autoriteiten en ook voor de Griekse bond van psychiaters vernietigend rapport voorgelegd aan de Commissie voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties te Genève. Wat is het oordeel van de Commissie over dit rapport en welke consequenties denkt zij hieraan te verbinden voor zover het haar aangaat?

⁽¹⁾ PB nr. C 97 van 17. 4. 1990, blz. 15.

⁽²⁾ PB nr. L 88 van 31. 3. 1984, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Papandreou namens de Commissie

(28 mei 1990)

1. De Commissie zal het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een

tabel doen toekomen met de door haar sinds 1984 toegekende bedragen, ten behoeve van het psychiatrisch hervormingsprogramma in Griekenland, met name voor het eiland Leros, in het kader van Verordening (EEG) nr. 815/84.

2. De totale geldigheidsduur van Verordening (EEG) nr. 815/84 bestrijkt de periode van 1 januari 1984 tot en met 31 december 1991. De steun van de Gemeenschap ten behoeve van de psychiatrische hervorming in Griekenland is dus niet opgeschort. Voor het jaar 1989 werd met goedvinden van Griekenland en van het Comité van beheer voor de verordening besloten de behandeling van nieuwe projecten uit te stellen gezien de opgetreden vertragingen in de verwezenlijking van voordien goedgekeurde projecten en het gebrek aan informatie omtrent de staat van vooruitgang van het gehele hervormingsprogramma, alsmede van eventuele herzieningen van het tijdschema. De Griekse autoriteiten zijn momenteel bezig met een algemene herziening van hun programma waarbij inbegrepen het onderdeel inzake Leros.

3. De tot nu toe door de Griekse autoriteiten voorgelegde projecten voor Leros betreffen de verwezenlijking van kleine rehabilitatie-eenheden voor slechts een deel van de patiënten van de inrichting, die onderdeel moeten zijn van een algemene aanpak, met als doel door uiteindelijke opheffing van de inrichting een afdoende oplossing van het probleem te bewerkstelligen.

De Griekse autoriteiten hebben laten weten dat zij momenteel een nieuw project voorbereiden met de hulp van verschillende groepen bestaande uit Griekse en buitenlandse vakspecialisten. Een evaluatie van het gehele programma van psychiatrische hervorming, Leros daarbij inbegrepen, wordt momenteel voorbereid en het eerste evaluatierapport wordt verwacht vóór einde 1990.

4. Het rapport waaraan de geachte Afgevaardigde refereert is niet gericht aan de Commissie, die daarom niet gerechtigd is zich uit te spreken over de inhoud daarvan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 913/90

van de leden Enrico Falqui, Maria Aglietta, Gianfranco Amendola, Virginio Bettini en Alexander Langer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(91/C 107/11)

Betreft: Verzoek om een verbod op het gebruik in de Gemeenschap van de onkruidbestrijdingsmiddelen alachlor, atrazine, metolachlor en trifluralin

Uit een onderzoek in Italië van het Istituto Superiore di Sanità (CCTN/Pesticidi/5/89) is gebleken dat de onkruidbestrijdingsmiddelen alachlor, atrazine, metolachlor en trifluralin het ernstige gevaar van genetische afwijkingen met zich meebrengen.

Kan de Commissie, gezien de ernstige gezondheidsrisico's voor boeren en consumenten in de Gemeenschap, mededelen

1. welke maatregelen zij wil nemen ter bescherming van de gezondheid van boeren en consumenten in de Gemeenschap,
2. of zij ook niet van oordeel is dat het gebruik van genoemde bestrijdingsmiddelen in de Gemeenschap verboden moet worden?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(6 september 1990)

Uit de gegevens waarover de Commissie beschikt blijkt dat het Istituto Superiore di Sanità in Italië bij zijn evaluatie van de vier onkruidbestrijdingsmiddelen tot de conclusie is gekomen dat er geen gevaar voor genotoxiciteit bestaat, maar wel redenen tot bezorgdheid over mogelijke verontreiniging van drinkwaterbronnen.

Bij decreet van 24 maart 1990 heeft Italië toestemming gegeven om deze stoffen verder te gebruiken, met uitzondering van atrazine, dat in 1990 niet mag worden gebruikt. Dit besluit zal opnieuw worden bekeken om in het licht van de resultaten van het lopende onderzoek naar de waterkwaliteit het gebruik van atrazine eventueel op kleinere schaal weer toe te staan.

Met Richtlijn 79/117/EEG houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen ⁽¹⁾ wordt in communautair verband de grondslag gelegd voor een totaal verbod van gewasbeschermingsmiddelen waarvan het gebruik schadelijk is of kan zijn voor de gezondheid van mens of dier of onaanvaardbare nadelige gevolgen kan hebben voor het milieu. De Commissie beschikt met betrekking tot de door de geachte Parlementsleden genoemde stoffen niet over de nodige gegevens om in het kader van deze richtlijn een communautair verbod op het gebruik van deze stoffen voor te stellen. Zij zal de ontwikkelingen ter zake evenwel aandachtig blijven volgen.

De toelating van gewasbeschermingsmiddelen die actieve stoffen bevatten die niet zijn opgenomen in Richtlijn 79/117/EEG, en de vaststelling van bijzondere voorwaarden voor het in de handel brengen en het gebruik daarvan, blijven tot de bevoegdheden van de Lid-Staten behoren, zolang de toelating van dergelijke producten niet in communautair verband is geregeld. De Commissie heeft ter zake een voorstel ingediend ⁽²⁾. Het bevat met name gemeenschappelijke voorschriften voor de evaluatie en de goedkeuring door de Lid-Staten van gewasbeschermingsmiddelen en een positieve communautaire lijst van actieve stoffen waarvan het gebruik, bij de vervaardiging van gewasbeschermingsmiddelen, voor zover aan de vastgestelde voorwaarden wordt voldaan, a priori als onschadelijk voor de gezondheid van mens en dier en voor het milieu kan worden beschouwd.

Bovendien is bij Richtlijn 80/1107/EEG ⁽³⁾ met betrekking tot de bescherming van werknemers, met inbegrip van werknemers in de landbouw, een algemeen beleid vastgesteld inzake de bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan chemische, fysische en biologische agentia op het werk, met inbegrip van gewas-

beschermingsmiddelen en bevat Richtlijn 90/394/EEG ⁽⁴⁾ specifieke voorschriften inzake de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk.

⁽¹⁾ PB nr. L 33 van 8. 2. 1979, blz. 36.

⁽²⁾ PB nr. C 89 van 10. 4. 1989, blz. 22.

⁽³⁾ PB nr. L 327 van 3. 12. 1980, blz. 8.

⁽⁴⁾ PB nr. L 196 van 26. 7. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 975/90

van mevrouw Ursula Schleicher (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(91/C 107/12)

Betreft: Voorstellen van de Commissie voor landbouwprijzen in de sector wijn en restrictief teeltbeleid

Een van de voorstellen van de Commissie in het kader van de landbouwprijzen van het afgelopen jaar was om in de sector wijn de overdracht van heraanplantingsrechten te beperken.

Tot dusverre is het in enkele Lid-Staten gebruikelijk heraanplantingsrechten van tafelwijnen op kwaliteitswijngaarden over te dragen. Bovendien heeft de Commissie in de jaren 1987/1988 en 1988/1989 voor meer dan 12 000 ha uitzonderingsvergunningen voor nieuwe aanplantingen in kwaliteitswijnbougebieden in Frankrijk, Italië en Spanje verleend en de omzetting van tafelwijn- in kwaliteitswijngaarden bevorderd.

In de Bondsrepubliek Duitsland zijn tot augustus 1990 geen nieuwe aanplantingen toegestaan en kan heraanplanting slechts op gerooide oppervlakken gebeuren.

1. Komt volgens de Commissie door de praktijken in andere Lid-Staten het evenwicht op de kwaliteitswijnmarkt in gevaar?
2. Zou het niet efficiënter zijn het voorstel van de Commissie tot beperking van de overdracht van heraanplantingsrechten zodanig te wijzigen dat in het vervolg alleen nog maar heraanplantingsrechten binnen het aanbouwgebied kunnen worden overgedragen?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(6 september 1990)

Sinds het geachte Parlements lid zijn vraag heeft gesteld heeft de Raad, op voorstel van de Commissie, het verbod op nieuwe aanplant voor alle wijn verlengd tot het einde van het wijn oogstjaar 1995/1996 en de afwijking inzake

nieuwe aanplant voor bepaalde v.q.p.r.d.'s met slechts één wijnoogstjaar verlengd. Dit voorstel moest de Commissie voldoende tijd geven om nieuwe voorstellen uit te werken die voor alle Lid-Staten zullen gelden.

Deze nieuwe voorstellen zullen voldoende soepel moeten zijn om de ontwikkeling van het productiepotentieel mogelijk te maken voor wijn waarvoor een dergelijke ontwikkeling verantwoord is, en tegelijk een uitbreiding van het productiepotentieel van de huidige aanplantingen moeten voorkomen dank zij een door de Gemeenschap tot het einde van het wijnoogstjaar 1995/1996 te financieren programma voor definitieve stopzetting van de wijnbouw voor zowel v.q.p.r.d. als tafelwijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 977/90

van de heer Joaquín Sisó Cruellas (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(91/C 107/13)

Betreft: Geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen voor de provincie Teruel en de eventuele omzetting ervan in een geïntegreerd actieprogramma

Bij besluit C(87) 2563/1 van 22 december 1987 heeft de Commissie ingestemd met het subsidiëren van een voorbereidende studie voor geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen in de provincie Teruel. In de eerste drie maanden van 1988 werd tussen het Ministerie van Economische Zaken en Financiën en het deelparlement van Aragón een overeenkomst gesloten waarin werd bepaald onder welke voorwaarden beide instanties voor deze studie zouden samenwerken. In het eerste deel van de studie werd een diagnose gesteld van de situatie op economisch, sociaal en milieugebied in de streek die voor geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen in aanmerking kwam. Er werden ontwikkelingsstrategieën uitgestippeld, er werd bepaald in welke sectoren maatregelen zouden worden genomen en ook de doelstellingen werden gedefinieerd. In de tweede fase werd het plan voor een geïntegreerd actieprogramma uitgewerkt. Deze fase werd in januari 1989 afgesloten. Op 31 maart stuurde de Commissie de Spaanse Regering haar opmerkingen over het tussentijds rapport over de voorbereidende studie voor geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen in Teruel. In deze nota wordt gezegd dat het rapport een voldoende stevige basis vormt om de eerste fase van de studie goed te keuren en wordt het follow-up comité aanbevolen zijn goedkeuring te geven. Dezer dagen is de voorbereidende studie van DG XXII naar DG XVI gegaan en momenteel berust zij bij DG VI. De voor Teruel voorgestelde geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen zijn door de recente herziening van de Structuurfondsen op een dood spoor geraakt. Welke criteria is de Commissie voornemens te hanteren in verband met deze geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen voor Teruel en voor een eventuele, doch dringend noodzakelijk geachte omzetting ervan in een geïntegreerd actieprogramma?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(13 juli 1990)

Naar aanleiding van de hervorming van de communautaire Structuurfondsen bij Verordening (EEG) nr. 2052/88 van de Raad (1) is het voorstel voor een geïntegreerde ontwikkelingsmaatregel voor de provincie Teruel opgeschort.

De communautaire acties voor de ontwikkeling van de provincie Teruel op grond van doelstelling 5 b van de hervorming van de Structuurfondsen zullen worden aangepast aan hetgeen bepaald is in het kader van het in overeenstemming met de regionale en nationale overheid uitgewerkte communautaire bestek dat momenteel ter goedkeuring bij de Commissie ligt.

Het communautaire bestek biedt de mogelijkheid voor een gecoördineerde inbreng van de Fondsen via operationele programma's waarbij een beroep wordt gedaan op verschillende Fondsen. Dit is alleen mogelijk als de diverse betrokken overheden (regionaal, nationaal en communautair) vinden dat deze mogelijkheid tot meer doeltreffend gebruik van de middelen kan leiden.

Het eindrapport van de voorbereidende studie voor een geïntegreerde ontwikkelingsmaatregel in de provincie Teruel is bij schrijven van de secretaris van het Comité van Toezicht op de bovengenoemde studie d.d. 25 januari 1990 toegestuurd aan Directoraat-generaal VI (landbouw) van de Commissie. Dit rapport wordt beschouwd als een goede basis voor informatie en analyse, en zal ongetwijfeld de voorbereiding vergemakkelijken van een of meer operationele programma's die het kader zullen vormen voor de maatregelen in de provincie Teruel en die door de Lid-Staat aan de Commissie moeten worden voorgelegd.

Tot dusver heeft de Commissie geen enkele aanwijzing gekregen van de Spaanse regionale of nationale instanties dat voor de provincie Teruel een programma wenselijk wordt geacht waarbij meerdere Fondsen worden ingeschakeld.

(1) PB nr. L 185 van 15.7.1988, blz. 9.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1065/90

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(91/C 107/14)

Betreft: Stormschadevergoeding voor visserijrederders

Uit de hoek van de visserijrederders komt heel vaak, mijns inziens terecht, de vraag opduiken naar een vergoeding voor stormschade. In januari en februari bleven de meeste vissersschepen noodgedwongen vanwege de felle stormen aan de kade liggen, wat zwaar financieel verlies met zich bracht.

Graag zou ik van de Commissie vernemen welk standpunt ingenomen wordt ten opzichte van een eventuele soort van dagvergoeding voor de visserijreders in geval van dergelijke stormen en dus inkomensverlies?

Vindt de Commissie niet dat hiervoor communautaire kredieten zouden moeten worden vrijgemaakt?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(20 juni 1990)

In haar antwoord op het voorstel voor Spoedresolutie nr. B3-547/90 inzake maatregelen die zouden moeten worden genomen voor vissers die schade hebben geleden van de stormen in januari en februari 1990, heeft de Commissie verklaard dat via de structuurmaatregelen in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid, die zijn vastgesteld in Verordening (EEG) nr. 4028/86⁽¹⁾, de economische moeilijkheden in de visserijsector die veroorzaakt zijn door de hevige stormen aan de Atlantische kust van de Gemeenschap in december en januari laatstleden, gedeeltelijk zouden kunnen worden opgelost.

De Gemeenschap kan, onder de bij Verordening (EEG) nr. 4028/86 vastgestelde voorwaarden, bijdragen in de uitgaven van de Lid-Staten die stilligpremies toekennen voor aanvullende stillegging van vissersvaartuigen.

Bovendien kan de Commissie in het kader van een specifieke actie maatregelen vaststellen waarmee moeilijkheden kunnen worden verholpen die betrekking hebben op een bepaald aspect van de visserijactiviteit.

In het kader van die bepalingen en op verzoek van een Lid-Staat zouden dus gelden van de Gemeenschap kunnen worden uitgetrokken voor de schadeloosstelling van eigenaren van vissersvaartuigen waarvan de bedrijfsactiviteit te lijden heeft gehad onder de stormen.

⁽¹⁾ PB nr. L 376 van 31. 12. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1090/90

van mevrouw Lissy Gröner (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(91/C 107/15)

Betreft: Onderwijsbeleid, programma's van de Gemeenschap

Welke programma's op het gebied van het algemeen onderwijs en beroepsonderwijs aan jongeren worden met partners in de Duitse Bondsrepubliek uitgevoerd?

Zijn op grond van de huidige ontwikkeling van de projecten de begrotingsmiddelen voor 1990 toereikend?

Is een paritaire deelname van vrouwen aan de projecten gegarandeerd?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(7 september 1990)

De Bondsrepubliek Duitsland neemt deel aan alle Gemeenschapsprogramma's op onderwijs- en opleidingsgebied.

De Commissie publiceert geen lijsten van projecten die niet werden aanvaard, maar het geachte Parlementslid kan in de jaarverslagen van de onderscheiden programma's kennis nemen van de opgesplitste aantallen ter goedkeuring voorgelegde en aanvaardde projecten⁽¹⁾.

Het aanbod blijft nog steeds achter bij de vraag, wat de verzoeken om financiering betreft, inzonderheid in het kader van de grootscheepse programma's (zoals Comett en Erasmus). De Commissie moedigt de Lid-Staten aan om extra middelen te verstrekken ter ondersteuning van projecten, met name ten behoeve van de mobiliteit van studenten in het kader van het Erasmus-programma.

De Commissie streeft ernaar binnen haar diverse programma's op dit terrein gelijke kansen te bevorderen. Daar waar gegevens dienaangaande beschikbaar zijn, blijkt dat de ontwikkeling bemoedigend is. Zo was de verhouding mannen/vrouwen wat betreft de deelname aan het Erasmus-programma (mobiliteit van studenten) in 1988/1989 53 % vrouwen en 47 % mannen. Wat betreft het programma inzake uitwisseling van jeugdige werknemers waren deze cijfers respectievelijk 49 % en 51 %. De Commissie zal de deelname van vrouwen aan de programma's verder blijven volgen.

⁽¹⁾ Doc. COM(90) 199 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1161/90

van de heer José Happart (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(91/C 107/16)

Betreft: Toevoeging van avoparcine aan veevoeder

Avoparcine is een antibioticum van het bedrijf Cyanamid. Het zou de melkproductie met ongeveer 5 % doen stijgen en het wordt ook gebruikt voor het vetmesten van kalveren, varkens en gevogelte.

Er zijn momenteel geen onomstotelijke wetenschappelijke bewijzen dat de bestanddelen ervan onschadelijk zijn.

Welke argumenten heeft men dan ook gebruikt om de toevoeging van avoparcine aan veevoeder te rechtvaardigen?

Is de Commissie bereid een verbod op de toevoeging van dit produkt aan veevoeder te overwegen zolang het Wetenschappelijk Comité en het Permanent Comité voor veevoeder geen advies hebben uitgebracht?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(11 juli 1990)

Het gebruik van toevoegingsmiddelen in de diervoeding is geregeld bij Richtlijn 70/524/EEG van de Raad (¹).

In elk dossier dat wordt ingediend door een firma die van plan is een toevoegingsmiddel te vervaardigen, moet met name worden aangetoond dat het produkt doeltreffend is en niet schadelijk kan zijn voor mens, dier of milieu.

De Commissie herinnert het geachte Parlementslid eraan dat elk verzoek om toestemming voor het gebruik van een nieuw additief of elke uitbreiding van de toestemming voor het gebruik van een reeds voor de diervoeding toegestaan toevoegingsmiddel onderzocht wordt volgens de procedure die door de Raad is bepaald in Richtlijn 87/153/EEG (²) tot vaststelling van richtsnoeren voor de beoordeling van toevoegingsmiddelen in diervoeding.

De Commissie kan het geachte Parlementslid verzekeren dat zij erop toeziet dat de onderzoekprocedure nauwgezet wordt gevolgd. In het geval van avoparcine, dat uitsluitend gebruikt wordt in diervoeding, zij erop gewezen dat dit additief is toegestaan sedert 1976 voor de voeding van mestkippen en dat sindsdien zes uitbreidingen van het gebruik zijn toegestaan naar aanleiding van gunstige adviezen van het Wetenschappelijk Comité voor de diervoeding van 1979, 1981 en 1983.

Ten aanzien van het in maart 1987 ingediende verzoek om toestemming voor het gebruik van avoparcine voor melkkoeien, heeft het Permanent Comité voor diervoeders in zijn vergadering van 16 maart 1990 een gunstig advies uitgebracht; de Commissie heeft op 9 april 1990 (³) toestemming gegeven voor gebruik op nationaal niveau.

(¹) PB nr. L 270 van 23. 11. 1970, blz. 1.

(²) PB nr. L 64 van 7. 3. 1987, blz. 19.

(³) PB nr. L 106 van 26. 4. 1990, blz. 30.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1207/90

van mevrouw Maartje van Putten (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 107/17)

Betreft: Begroting 1990, met name de posten 953.1 en 953.2

Kan de Commissie een overzicht verschaffen van de projecten c. q. programma's die tot nu toe zijn gefinancierd uit de begrotingslijnen 953.1 en 953.2, te rekenen vanaf 1 januari 1989 tot heden?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(25 oktober 1990)

Het geachte Parlementslid vindt onderstaand de door haar gevraagde informatie.

Begrotingslijn 953.1: Steun aan de frontlijnstaten en de lid-staten van de Southern Africa Development Coordination Conference

1989

Op begrotingslijn 953.1 is voor 1989 7 miljoen ecu uitgetrokken. Dit bedrag, dat reeds in mei 1989 volledig was toegewezen in de vorm van betalingsverplichtingen, is besteed aan de financiering van 18 projecten voor medische bijstand aan de slachtoffers van destabiliserende activiteiten; bijstand van vluchtelingen in Zuidafrikaanse landen, in het bijzonder aan wezen en kinderen die door burgeroorlogen van hun familie gescheiden zijn; opleidingsprogramma's voor vluchtelingen uit Zuid-Afrika en Namibië.

1990

Het op begrotingslijn 953.1 uitgetrokken bedrag is verhoogd van 7 miljoen ecu in 1989 tot 15 miljoen ecu in 1990.

In april 1990 is een besluit genomen over een eerste tranche van 17 projecten voor een bedrag van 6,4 miljoen ecu (43 % van het totale bedrag).

De eerste tranche omvat hoofdzakelijk opleidingsprogramma's voor Zuidafrikaanse vluchtelingen en humanitaire projecten van de hierboven genoemde soort. Een tweede besluit over een aantal andere projecten is in voorbereiding.

Begrotingslijn 953.2: Maatregelen ter voorbereiding van de onafhankelijkheid van Namibië

1989

Begrotingslijn 953.2 is in de begroting 1989 opgenomen als een p.m.-post en in mei 1989 is 4 miljoen ecu van andere begrotingslijnen in hoofdstuk 90 overgeboekt naar deze begrotingslijn.

In juni 1989 zijn vier projecten goedgekeurd (voor 2,06 miljoen ecu) en in oktober 1989 is het resterende bedrag (1,94 miljoen ecu) bestemd voor acht projecten.

Onderverdeling per sector (1989)

Opleiding	43%
Repatriëring van vluchtelingen	25%
Gezondheid	16%
Andere (plattelandsonwikkeling, huisvesting)	16%
	100%

1990

De begroting van 1990 omvat in begrotingslijn 953.2 een bedrag van 9,5 miljoen ecu, plus nog eens 9,5 miljoen ecu in hoofdstuk 100.

Rond maart 1990 waren acht projecten en programma's voor een totaal van 9,365 miljoen ecu goedgekeurd, zodat nog 0,135 miljoen ecu resteerde op het beschikbare bedrag van 9,5 miljoen ecu.

De sectoren waarvoor het geld is toegewezen zijn grotendeels dezelfde als voor het programma 1989, maar er is een sterker accent gelegd op plattelandsontwikkeling, watervoorziening, onderwijs en gezondheid, de meest dringende noden van Namibië.

Onderverdeling per sector:

Opleiding	18 %
Gezondheid	43 %
Plattelandsontwikkeling, watervoorziening	33 %
Andere	6 %
	100 %

De Commissie heeft de begrotingsinstanties verzocht de resterende 9,5 miljoen ecu van hoofdstuk 100 over te boeken naar begrotingslijn 953.2.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1267/90

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(22 mei 1990)

(91/C 107/18)

Betreft: Communautaire initiatieven inzake de gevolgen van de conventionele ontwapeningsakkoorden voor de wapenverkoop aan de Derde Wereld

Verwacht wordt dat dit jaar een verdrag zal worden afgesloten over de conventionele ontwapening in Europa, dat beide kampen zal verplichten tot drastische verminderingen in vijf categorieën van bewapening: tanks, andere pantservoertuigen, artillerie, vliegtuigen en helikopters. De beide grootmachten en de Europese Staten staan dan voor de keuze hun teveel aan wapens te vernietigen of te verkopen aan Derde-Wereldlanden. Het resultaat van de ontwapening in Europa zou aldus een opvallende bewapeningsescalatie in de Derde Wereld zijn en een verschuiving van het veiligheidsprobleem.

Graag vernam ik dan ook van de ministers in het kader van de politieke samenwerking bijeen welke initiatieven de Twaalf op basis van artikel 30, lid 6, van de Europese Akte zullen nemen opdat bij de ontwapeningsonderhan-

delingen wordt voorzien in een evaluatie van het effect van bijkomende wapenverkopen aan Derde-Wereldlanden en in het conventioneel ontwapeningsakkoord een bepaling wordt opgenomen die de betrokken partijen verbiedt het overschot aan wapens uit Europa te dumpen in de Derde Wereld?

Antwoord

(18 maart 1991)

De kwestie die door de geachte Afgevaardigde aan de orde is gesteld, is niet in het kader van de Europese politieke samenwerking besproken.

De Gemeenschap en haar Lid-Staten verheugen zich over het akkoord inzake de vermindering van de conventionele strijdkrachten, dat op 19 november te Parijs is ondertekend. Zij hebben nota genomen van de bepalingen in dat akkoord. Het voorziet in de vernietiging van militair materieel dat onderling afgesproken plafonds overschrijdt, alsmede in desbetreffende verificatiemaatregelen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1283/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 107/19)

Betreft: Buitensporig lange werktijden voor zeelieden

De British National Union of Marine, Aviation and Shipping Transport Officers heeft onlangs een rapport met als titel „Seafarers Hours: Time to Act” gepubliceerd dat vooral handelt over de overdreven lange werktijden die van zeelieden worden verlangd en waarin speciaal wordt ingegaan op de problemen als gevolg van oververmoeidheid bij kapiteins en officieren.

Kan de Commissie mededelen of zij reeds maatregelen heeft genomen om de werktijden voor zeelieden te reglementeren naar het voorbeeld van de rijtijdenregeling voor vrachtwagenchauffeurs en, zo niet, wanneer is zij van plan een dergelijke regeling in te voeren?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(9 juli 1990)

De Commissie is op de hoogte van het door de Britse National Union of Marine, Aviation and Shipping Trans-

port Officers gepubliceerde rapport en neemt met bezorgdheid kennis van de lange uren die zeelieden maken en de gevolgen die dergelijke arbeidspatronen kunnen hebben voor de veiligheid op zee.

Tot dusver heeft de Commissie geen specifieke voorstellen gedaan om de werktijden van zeelieden te regelen. In haar mededeling van 29 november 1989 inzake het Actieprogramma tot uitvoering van het Gemeenschapshandvest van sociale grondrechten van werknemers ⁽¹⁾ geeft de Commissie haar voornemen te kennen om op Gemeenschapsniveau bepaalde minimumeisen op het gebied van de maximum-arbeidstijd, rusttijden, vakantie, nachtwerk, werk gedurende het weekend en het regelmatig maken van overuren vast te stellen.

Voorts zal deze kwestie, gezien de „bijzondere omstandigheden” waaronder zeelieden werken, in de volgende vergadering met de sociale partners van het Paritair Comité voor de zeevaart aan de orde worden gesteld.

⁽¹⁾ Doc. COM(89) 568 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1293/90

van de heer José Happart (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 107/20)

Betreft: Onkruidverdelger atrazine

In het grondwater is een concentratie van onkruidverdelgingsmiddel op basis van atrazine aangetroffen die boven de toegestane norm ligt.

Zelfs wanneer de norm niet wordt overschreden (maximaal 0,1 mg) worden er sporen gevonden.

Op grond van welke criteria werd het in de handel brengen van dit produkt toegestaan?

In welke Lid-Staten is het in de handel?

Wat is het standpunt van de Commissie met betrekking tot deze substantie?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(24 oktober 1990)

Bij ontstentenis van geharmoniseerde bepalingen betreffende de toelating van bestrijdingsmiddelen op basis van actieve stoffen die niet worden gereguleerd bij Richtlijn 79/117/EEG ⁽¹⁾ houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen, komt het de Lid-Staten toe te bepalen onder welke voorwaarden dergelijke produkten worden toegelaten.

Volgens de inlichtingen waarover de Commissie beschikt, is atrazine toegelaten in alle Lid-Staten behalve Nederland en de Bondsrepubliek Duitsland. Wat Italië betreft,

mag dit produkt in 1990 niet worden gebruikt. In het licht van de resultaten van lopend onderzoek naar de waterkwaliteit zal deze beslissing opnieuw worden overwogen, met het oog op een mogelijke toelating van de aanwending ervan op een lager peil.

In 1988 gaf de Commissie opdracht tot het uitvoeren van een ecotoxicologische studie over het effect van atrazine op het aquatisch milieu, en van een studie over de technische en economische aspecten van maatregelen ter vermindering van de watervervuiling door industriële lozing van dit produkt.

Als aanvulling daarop nam de Commissie in de tweede helft van 1990 het initiatief voor een uitgebreide en up to date literatuurstudie over de toxiciteit en ecotoxiciteit van atrazine. De resultaten van deze studie, die naar alle verwachting in het begin van 1991 beschikbaar zullen zijn, zullen voor verdere analyse naar het Raadgevend Wetenschappelijk Comité worden doorgestuurd.

Atrazine is een van de 16 stoffen die worden genoemd in het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 76/464/EEG betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd ⁽²⁾. Zodra dit voorstel door de Raad is goedgekeurd zal de Commissie, op basis van de beschikbare informatie en van het advies van het Raadgevend Wetenschappelijk Comité, voorstellen opstellen inzake kwaliteitsdoelstellingen en grenswaarden met betrekking tot deze stoffen.

⁽¹⁾ PB nr. L 33 van 8. 2. 1979.

⁽²⁾ Doc. COM(90) 9 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1329/90

van de heer Klaus Wettig (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 juni 1990)

(91/C 107/21)

Betreft: Het toekomstige Duitse controlemerk voor in Duitsland gevulde flessen en vaten wijn

De Bondsregering is voornemens een wijncontroleverordening uit te vaardigen, die in paragraaf 16, lid 1, voorschrijft dat in Duitsland gevulde flessen, vaten, e.d. alleen op de markt mogen worden gebracht indien zij van een controlemerk zijn voorzien. Het controlemerk voor binnenlandse wijn heeft een andere vorm en kleur dan dat voor buitenlandse wijn, waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen wijn uit de Gemeenschap en wijn uit derde landen.

1. Is de Commissie van deze voorgenomen maatregelen in kennis gesteld?
2. Beweegt de Bondsregering zich hier niet op een terrein waar de soevereiniteit uitsluitend bij de Gemeenschap ligt?
3. Hindert deze maatregel niet de intercommunautaire handel?

4. Is hier niet sprake van misleiding van de consument, omdat bij Duitse wijn het controlemerk aanduidt dat een maximale opbrengst per hectare correleert met een bepaalde hoeveelheid, terwijl deze controle bij buitenlandse wijn niet mogelijk is?
5. Acht zij het verenigbaar met de beginselen van de Gemeenschap om een tweeklassenstelsel voor wijn uit de Gemeenschap in de Bondsrepubliek Duitsland te introduceren?
6. In hoeverre is de vormgeving van het merkteken (zwart-rood-gele Bondsadelaar) strijdig met het discriminatieverbod van artikel 40 van het EEG-Verdrag?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie
(20 augustus 1990)**

1. Het betrokken ontwerp-besluit is aan de Commissie medegedeeld.
2. Neen. Volgens artikel 38, lid 1, tweede alinea, van Verordening (EEG) nr. 2392/89 van de Raad van 24 juli 1989 tot vaststelling van de algemene voorschriften voor de omschrijving en de aanbestedingsvorm van wijn en druivemost⁽¹⁾:

„...
 maken geen deel uit van de etikettering de vermeldingen, tekens, merken en dergelijke, die met name:
 ...
 — zijn vastgesteld in de fiscale bepalingen van de Lid-Staten,
 ...
 — worden gebruikt voor de controle op het bottelen en in nog vast te stellen voorschriften nader worden omschreven,
 ...
 — worden geregeld in de voorschriften van de Lid-Staten met betrekking tot de controle op kwantiteit of kwaliteit van produkten die stelselmatig en officieel worden gekeurd.”

Hieruit volgt dat ten minste voor wat betreft de bovenstaande onderwerpen de Lid-Staten bevoegd blijven om nationale voorschriften vast te stellen. De Bondsrepubliek Duitsland beoogt derhalve niet wetten uit te vaardigen op een gebied dat aan de Gemeenschap zou zijn voorbehouden.

3. Neen. De beoogde controlemaatregelen zijn zonder onderscheid van toepassing. De los ingevoerde wijn van oorsprong of herkomst uit andere Lid-Staten wordt in beginsel niet benadeeld door het aanbrengen van een controlemerk. Het tegendeel is het geval, want het aanbrengen van het controlemerk wekt een groter vertrouwen in het produkt. De ingevoerde wijn welke in Duitsland wordt gebotteld, zou van dit vertrouwen moeten kunnen profiteren, met name omdat hij bij het bottelen aan dezelfde Duitse staatscontrole wordt onderworpen als Duitse wijn.

Het controlemerk, dat voor Duitse wijn een extra draagwijdte heeft, vormt ten opzichte van ingevoerde wijn geen belemmering van het intracommunautaire handelsverkeer.

4. Neen. De verschillende draagwijdte van de controlemerken op Duitse en ingevoerde wijn mag niet als consumentenbedrog worden beschouwd (mits die consument ter zake over adequate informatie beschikt). Dit merk heeft immers dezelfde betekenis voor beide wijnsoorten, maar voor de wijn van Duitse oorsprong betekent het bovendien dat de bijdragen voor het „Weinfonds” daadwerkelijk zijn geïnd en dat de gebottelde hoeveelheden overeenstemmen met de aangegeven hoeveelheden.

Overigens worden ook in andere Lid-Staten waar wijn geproduceerd wordt controlemerken gebruikt, die met name dienen voor de heffing van de BTW en de accijnzen.

Het controlemerk kan derhalve andere doeleinden dienen dan om na te gaan of de communautaire voorschriften inzake een maximumopbrengst per hectare zijn nageleefd.

5. Om de bovenvermelde redenen is de Commissie niet van oordeel dat de betrokken verordening zou kunnen leiden tot discriminatie tussen producenten of consumenten van de Gemeenschap in de zin van artikel 40, lid 3, tweede alinea, van het EEG-Verdrag. Naar aanleiding van door de Commissie gedane stappen hebben de Duitse autoriteiten het aspect (vorm en kleur) van het betrokken merk gewijzigd. Het aldus gewijzigde ontwerp voorziet thans in een identiek Duits wapen voor nationale wijn en ingevoerde wijn als bewijs van de Duitse staatscontrole. Bovendien is de kleur van de merken gewijzigd om ze neutraler te maken en zo discriminatie van het ingevoerde produkt te voorkomen.

⁽¹⁾ PB nr. L 232 van 9. 8. 1989, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1611/90

**van de leden Hugh McMahon (S), Carlos Bru Purón (S),
José Barros Moura (CG), Vassilis Ephremidis (CG),
Léon Schwartzberg (S), Antonio Coimbra Martins (S)
en Carlos Carvalhas (CG)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1990)

(91/C 107/22)

Betreft: Scheepsbouw

1. Kan de Commissie mededelen waarom zij de maximumbedragen voor de steun aan de scheepsbouw in december 1989 drastisch heeft verlaagd, terwijl zij in het Drieëntwintigste Algemeen Verslag over de werkzaamheden van de Europese Gemeenschappen (par. 743) zelf te kennen geeft dat de besprekingen die zij met Korea en Japan heeft gevoerd, niets hebben opgeleverd?
2. Is zij bereid haar besluit opnieuw in overweging te nemen?

3. Kan zij aangeven wat de uitgangspunten zijn van haar huidige en toekomstige beleid in deze sector?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(19 februari 1991)

In de Zesde Richtlijn betreffende de steunverlening aan scheepsbouw wordt in artikel 4, lid 2, bepaald dat het plafond van de produktiesteun ten behoeve van de scheepsbouw door de Commissie wordt vastgesteld aan de hand van het tussen de kosten van de meest concurrerende scheepswerven van de Gemeenschap en de prijzen van de belangrijkste internationale concurrenten bestaande verschil.

Aangezien de Commissie heeft vastgesteld dat laatstgenoemden hun prijzen aanzienlijk hadden verhoogd, heeft zij slechts het beginsel toegepast dat voor de vaststelling van het steunplafond geldt. Daar deze tendens bovendien in de loop van 1990 werd bevestigd, is er geen reden om de verlaging te herzien.

Het streven van de Commissie op het gebied van de scheepsbouw is om, in overeenstemming met de Lid-Staten, in de Gemeenschap een concurrerende industrie te behouden die zonder steun kan functioneren. Vanuit deze optiek onderhandelt de Gemeenschap op het ogenblik, in het kader van de OESO, over een overeenkomst tussen de voornaamste schepenproducerende landen, met inbegrip van Korea; met deze overeenkomst wordt beoogd alle belemmeringen voor normale concurrentieverhoudingen in de scheepsbouw op te heffen. Om deze overeenkomst werkelijk doeltreffend en dwingend te maken is het noodzakelijk hierin een instrument te doen opnemen waarmee oneerlijke praktijken op het gebied van de prijzen kunnen worden bestreden. In dit stadium van de onderhandelingen, die intensief worden voortgezet, is het nog niet mogelijk om te bepalen op welke datum een dergelijke overeenkomst kan worden gesloten, doch de Commissie heeft reeds kunnen vaststellen dat bij de voornaamste partners van de Gemeenschap, zowel Japan als Korea, werkelijk de wil aanwezig is om tot een aanvaardbare overeenkomst te komen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1624/90

van de heer Adrien Zeller (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1990)

(91/C 107/23)

Betreft: Utdelen van rookartikelen in de wekelijkse vergaderingen van de Commissie

Volgens bepaalde inlichtingen lijken de wekelijkse vergaderingen van de Commissie sterk op een eredienst aan de godheid Tabak, gezien de royale uitdeling van sigaren, sigaretten en cigarillo's aan de ingang van de zaal en de overvloedige aanwezigheid van deze produkten op de vergadertafel.

Kan de Commissie deze inlichtingen bevestigen? Kan zij mededelen uit welk budget deze uitdeling van tabaksprodukten komt en is zij van mening dat dit slechte voorbeeld in overeenstemming is met de anti-tabakcampagne die door de Gemeenschap wordt gefinancierd en door de Commissie wordt geleid?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(4 juli 1990)

De Commissie spreekt de door het geachte Parlementslid gemelde gegevens tegen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1717/90

van de heer Dimitrios Nianias (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(91/C 107/24)

Betreft: Gevolgen van de financiering van de herstructurering en ontwikkeling van de economieën van Oost-Europa

De Gemeenschap neemt actief deel aan de ondersteuning van de economieën van Oost-Europa, en dat is ook terecht. Er is reeds hulp goedgekeurd in het kader van het Phare-programma en men verwacht een aanzienlijke verhoging daarvan voor 1991 en 1992. Tegelijkertijd financiert de Gemeenschap de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling, waarvan de statuten onlangs werden goedgekeurd. Kan de Commissie gedetailleerde inlichtingen verstrekken over de bedragen die voor dit doel reeds zijn uitgetrokken en in de toekomst zullen worden uitgetrokken? Heeft zij bestudeerd welke besnoeiingen hiertoe zullen moeten worden aangebracht in de communautaire begroting, en welke gevolgen dat zal hebben voor de andere beleidssectoren van de Gemeenschap? Acht zij het niet wenselijk onmiddellijk een voorstel tot verhoging van de communautaire begroting in te dienen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(4 februari 1991)

De communautaire hulp voor de herstructurering van de economieën in Midden- en Oost-Europa wordt verstrekt via het in 1990 van start gegaan Phare-programma.

De aan dit programma in het kader van de financiële vooruitzichten toegekende kredieten bedragen wat de vastleggingskredieten betreft voor de eerste drie jaren:

1990: 500 miljoen ecu (op de begroting opgevoerd)

1991: 820 miljoen ecu (op de ontwerp-begroting opgevoerd)

1992: 970 miljoen ecu (vastgesteld in de financiële voorzichten).

Voort is na de ondertekening op 29 mei 1990 van de oprichtingsovereenkomst van de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling — waarvan de bekrachtigingsprocedure thans plaatsvindt — voorzien in het in mindering brengen op de communautaire begroting van een kapitaalbijdrage welke in vijf jaarlijkse tranches van 18 miljoen ecu (1990 tot en met 1994) zal worden uitbetaald.

Wat de gevolgen van deze uitgaven voor de begroting en de tenuitvoerlegging van het overige beleid betreft, zij er op gewezen dat de financiële vooruitzichten die het voorlopig kader van de communautaire begroting vormen zo werden aangepast dat wordt voorkomen dat de financiering van de betrokken acties gevolgen heeft voor de overige uitgaven.

Voorts coördineert de Commissie, in het kader van het haar gegeven mandaat, de hulp van de landen van de G-24 aan de landen van Midden- en Oost-Europa en moedigt zij initiatieven van de G-24 aan, die een uitstralings-effect op de hervormingen in deze landen kunnen hebben.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1750/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 juli 1990)

(91/C 107/25)

Betreft: Antidiscriminatie-wetgeving in de Gemeenschap

De afgelopen vijf jaar heeft het Parlement de Commissie en de Lid-Staten herhaaldelijk verzocht om wetgeving uit te vaardigen ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele voorkeur, geslachtsidentiteit of relatievorm, ten einde alle burgers en burgeressen gelijke behandeling te waarborgen, ongeacht hun seksuele voorkeur enz. (zie doc. 1-1358/83⁽¹⁾, doc. A2-44/86⁽²⁾ en doc. A3-16/89⁽³⁾).

Kan de Commissie aangeven of sinds 1984 vordering is gemaakt met het per richtlijn vastleggen van een verbod tot discrimineren op grond van seksuele voorkeur of relatievorm?

Is de Commissie met mij van mening dat wettelijke bescherming tegen genoemde vorm van discriminatie door onder andere werkgevers, huisbazen, overheidsinstellingen en dergelijke zeer dringend gewenst is, gezien de vele gevallen van discriminatie die vanuit de Lid-Staten worden gemeld?

Is de Commissie met mij van mening dat het recht om niet te worden gediscrimineerd bij sollicitaties, promotie,

opleidingen vanwege seksuele voorkeur of vanwege transsexualiteit behoort tot de sociale grondrechten, welke gegarandeerd dienen te zijn, alvorens de interne markt eind 1992 een feit zal zijn?

⁽¹⁾ PB nr. C 104 van 16. 4. 1984, blz. 46.

⁽²⁾ PB nr. C 176 van 14. 7. 1986, blz. 73.

⁽³⁾ PB nr. C 256 van 9. 10. 1989, blz. 33.

Antwoord van mevrouw Papandreou namens de Commissie

(7 september 1990)

In 1986 keurde de Commissie een richtlijn goed gericht op de uitbreiding van de werkingsfeer van het beginsel van niet-discriminatie tussen mannen en vrouwen. Deze Richtlijn 86/613/EEG⁽¹⁾ betreft de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen die een zelfstandige activiteit uitoefenen, daarbij inbegrepen een activiteit in de landbouw, alsook de bescherming van het moederschap.

Op 29 mei 1990 hechtte de Raad zijn goedkeuring aan een resolutie inzake de bescherming van de waardigheid van mannen en vrouwen in het arbeidsproces, gebaseerd op Richtlijn 76/207/EEG⁽²⁾ betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen wat betreft de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en -promotie en de arbeidsvoorwaarden. In deze richtlijn wordt als beginsel van de gelijke behandeling omschreven de afwezigheid van elke discriminatie op grond van het geslacht, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks door verwijzing naar met name de huwelijks- of gezinsstaat. In aansluiting op deze resolutie zal door de Commissie in 1991 een gedragscode met betrekking tot de bescherming van de waardigheid van mannen en vrouwen in het arbeidsproces worden uitgewerkt.

De Commissie is momenteel doende met de voorbereiding van een derde actieprogramma op middellange termijn inzake gelijke kansen voor mannen en vrouwen (1991—1995).

In het actieprogramma dat zij in december jongstleden, in aansluiting op de goedkeuring van het Sociaal Handvest indiende, onderstreept de Commissie, zonder dat zij een specifiek voorstel doet voor wat betreft discriminaties op grond van seksuele voorkeur of transsexualiteit, niettemin dat aan dergelijke handelwijzen een einde moet worden gemaakt, met name in het arbeidsmilieu en bij de toegang tot het arbeidsproces; hiertoe is nodig dat door de Lid-Staten en de sociale partners ter zake dienstige maatregelen worden getroffen.

Krachtens artikel 119 van het EEG-Verdrag en de richtlijnen die tot stand kwamen met betrekking tot de gelijke behandeling van mannen en vrouwen, kan de Gemeenschap optreden om deze gelijke behandeling van vrouwelijke en mannelijke werknemers in de arbeidsverhoudingen en in de sociale zekerheid te verzekeren. De Gemeenschap beschikt echter vooralsnog niet over de nodige bevoegdheden om iets te doen tegen de discriminatie van seksuele minderheden.

Wel valt erop te wijzen dat de grondrechten van de seksuele minderheden bescherming vinden in andere inter-

nationale instrumenten. Aangezien elk van de Lid-Staten lid is van de Raad van Europa en partij in de Europese Conventie inzake de mensenrechten, zijn de Europese Commissie en het Europese Gerechtshof voor de rechten van de mens het best geplaatst om de bescherming van de seksuele minderheden tegen discriminatie te verzekeren.

(¹) PB nr. L 359 van 19. 12. 1986, blz. 56.

(²) PB nr. L 39 van 14. 2. 1976, blz. 46.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1790/90

van de heer Madron Seligman (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juli 1990)

(91/C 107/26)

Betreft: Bescherming van vrouwen die het medicament DES/Stilboestrol gebruikten

Het zal de Commissie bekend zijn dat het Parlement in 1989 een resolutie heeft aangenomen met betrekking tot vrouwen die op medisch voorschrift het geneesmiddel DES/Stilboestrol hebben gebruikt.

Het zal de Commissie eveneens bekend zijn dat het genoemd geneesmiddel negatieve gevolgen heeft gehad, niet alleen voor een groot aantal zwangere vrouwen, maar ook voor hun dochters die jaren later kanker kregen. Er bestaan momenteel steeds meer aanwijzingen dat afwijkingen van de kinderen van deze dochters teruggevoerd kunnen worden op het gebruik van het geneesmiddel door hun grootmoeders.

Men heeft erop aangedrongen dat er lijsten worden samengesteld met de namen van allen die aan risico's zijn blootgesteld en dat een doeltreffende en menselijke steun wordt geboden aan allen die hieraan behoefte hebben. Het Ministerie van Gezondheid in het Verenigd Koninkrijk wacht in deze op een initiatief van de Commissie alvorens zelf enige stappen te nemen naar aanleiding van de resolutie van het Europees Parlement.

Kan de Commissie, gezien de ernstige omvang van het probleem en de behoefte aan constructief optreden op korte termijn, mededelen welke maatregelen zij denkt te nemen?

Antwoord van mevrouw Papandreou namens de Commissie

(7 september 1990)

De Commissie kent de bezorgdheid die door het Parlement werd verwoord naar aanleiding van de negatieve gevolgen van stilboestrol (DES), maar heeft dienaangaande, ingevolge andere prioriteiten op het terrein van de volksgezondheid, nog geen maatregelen getroffen.

Wel verleent de Commissie steun aan de derde Europese DES-bijeenkomst, die volgens plan in september 1990 te Dublin plaatsvindt.

Daarenboven heeft de Commissie, in het kader van het Eerste Programma voor biomedisch en gezondheidsonderzoek (1990—1994) (¹), voorgesteld een onderzoek te gaan instellen naar het toezicht op recepten en negatieve reacties op geneesmiddelen. In het kader hiervan, en afhankelijk van het besluit van de Raad, zou aandacht kunnen worden besteed aan de mogelijke tumorigene en dysmorfogene gevolgen van bepaalde geneesmiddelen, in de veronderstelling dat deze onderwerpen voor toekomstig onderzoek zouden worden geselecteerd.

(¹) Doc. COM(90) 162.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1842/90

van de heer Jean-Pierre Raffarin (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 juli 1990)

(91/C 107/27)

Betreft: Esprit-programma

De meeste projecten die in het kader van het Esprit-programma zijn gekozen overschrijden geen drie jaar.

Vreest de Commissie niet dat deze projecten slechts resultaten op korte termijn zullen opleveren, die nauwelijks verenigbaar zijn met het begrip „strategie voor onderzoek en ontwikkeling” van het Esprit-programma?

Antwoord van de heer Pandolfi namens de Commissie

(24 september 1990)

Het is niet zo dat de meeste projecten in het kader van het totale Esprit-programma minder dan drie jaar duren. Van de 601 projecten die momenteel binnen het Esprit-programma worden uitgevoerd, duren er 214 (36%) drie jaar of minder, 199 (33%) drie tot vier jaar en 187 (31%) vier tot vijf jaar. Esprit is een industrieel programma en daarin wordt dan ook rekening gehouden met de specifieke behoeften en de strategische tijdschaal van de industrie, die van project tot project kunnen variëren; voor elk project wordt dan ook de duur gekozen die door de O & O-partners afdoende wordt geacht om de technologische doelstellingen die voor hen worden gesteld, te verwezenlijken.

Bij de meest recente uitnodiging tot het indienen van voorstellen, waarvoor de inschrijvingstermijn eerder dit jaar is verstreken, is het relatieve aantal voorstellen, waarbij plannen van drie jaar in plaats van vijf jaar werden ingediend, echter aanzienlijk gestegen. Hierbij lijken twee factoren een rol te spelen. In de eerste plaats is de karakteristieke duur van een innovatiecyclus gedaald van vier tot vijf jaar in de eerste helft van de jaren 80 tot minder dan drie jaar nu. Technologische resultaten zoals die voortkomen uit de O & O-projecten binnen het Esprit-programma, moeten dan ook eerder beschikbaar zijn dan

voorheen het geval was. Daarnaast speelt ook de toegenomen deelname van het midden- en kleinbedrijf (MKB) een belangrijke rol; ook deze factor leidt tot een daling van de gemiddelde projectduur, aangezien het MKB werkt met kortere cycli dan grote bedrijven.

Concluderend kunnen wij stellen dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen het uitvoeren van een aantal projecten met een kortere duur en de handhaving van strategische doelstellingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1914/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(2 augustus 1990)

(91/C 107/28)

Betreft: Mensenrechten in Zuid-Afrika

Welke reactie heeft de Gemeenschap van de Regering van Zuid-Afrika ontvangen op de vele stappen die de laatste tijd zijn ondernomen ten behoeve van de mensenrechten in dit land?

Antwoord

(18 maart 1991)

Zoals de geachte Afgevaardigde opmerkt, hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten hun op overreding gebaseerde beleid ten aanzien van de Republiek Zuid-Afrika actief voortgezet om de volledige afschaffing van het apartheidsregime in dat land, met vreedzame middelen, aldus te bevorderen. Zij hebben trouwens onophoudelijk dit onaanvaardbare systeem van rassendiscriminatie aangeklaagd, dat een aantasting van de menselijke waardigheid en een schending van het Handvest van de Verenigde Naties en de Universele Verklaring van de rechten van de mens vormt.

Ofschoon het apartheidssysteem nog steeds bestaat, hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten toch akte kunnen nemen van een aantal belangrijke politieke feiten die in de richting gaan van de veranderingen waar de grote meerderheid van de bevolking en de internationale gemeenschap om vragen.

Overeenkomstig deze visie op de situatie in Zuid-Afrika en de middelen om een vreedzame oplossing dichterbij te brengen, blijven de Gemeenschap en haar Lid-Staten aansturen op de oprichting van een verenigde niet-rationale en democratische staat waarin voor allen een gemeenschappelijk staatsburgerschap op voet van gelijkheid geldt en waar eerbiediging van de universeel erkende rechten van de mens gewaarborgd is.

Als er één regering is die het standpunt van de Gemeenschap en haar Lid-Staten inzake de mensenrechten en de fundamentele vrijheden door en door kent, dan is het wel

de Regering te Pretoria. Niettemin zijn de Gemeenschap en haar Lid-Staten in de afgelopen maanden, met name via rechtstreekse demarches, toch een kritische dialoog met de Zuidafrikaanse autoriteiten blijven voeren. Hoewel er vooruitgang is geboekt op het gebied van de mensenrechten, hetgeen de Gemeenschap en haar Lid-Staten overigens erkennen, hebben zij een aantal specifieke demarches gedaan bij de Zuidafrikaanse Regering met betrekking tot de „Conferentie voor een democratische toekomst”, de doodseskaders, de wet op de openbaarmaking van buitenlandse fondsen en het geweld in Zuid-Afrika. Voorts hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten de Regering te Pretoria en alle andere betrokken partijen aangemoedigd de weg van dialoog en democratie te bewandelen, door middel van verklaringen betreffende de op 2 februari 1990 door President De Klerk aangekondigde maatregelen (5 februari 1990), de vrijlating van de heer Nelson Mandela (13 februari 1990), de opheffing van de noodtoestand op 8 juni (9 juni 1990) en de resultaten van de vooronderhandelingen tussen de Zuidafrikaanse Regering en het ANC (9 augustus 1990).

Bij wijze van conclusie zij opgemerkt dat de Gemeenschap en haar Lid-Staten de hoop koesteren dat het Zuidafrikaanse Parlement zich tijdens zijn aanstaande zitting zal beijveren de wetten waarop de apartheid is gegrondvest, met name de „Group Areas Act” en de „Land Acts”, in te trekken, zoals President De Klerk in september heeft aangekondigd. Zij hopen dat ook de „Population Registration Act” vrij spoedig zal worden ingetrokken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1965/90

van de leden Eugenio Melandri
en Marie-Christine Aulas (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 107/29)

Betreft: Benoeming van een Europeaan tot directeur van het CIO

De benoeming van de heer Frix tot directeur van het Centrum voor industriële ontwikkeling heeft tot een ernstig conflict tussen de Commissie en de ACS-landen geleid.

1. Kan de Commissie mededelen op grond van welke ervaring de heer Frix is geselecteerd?
2. Op welke politieke gronden heeft de Commissie vastgehouden aan haar standpunt?
3. Welke argumenten hebben de ACS-landen aangevoerd voor hun standpunt dat er weer iemand uit de ACS-landen tot CIO-directeur moest worden benoemd?
4. Op basis van welk programma is de heer Frix uitgekozen?

5. Heeft de Commissie het werk van het CIO geëvalueerd en, zo ja, wat zijn de conclusies van die evaluatie?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(24 januari 1991)

De heer Paul Frix werd door het Comité voor industriële samenwerking tot directeur van het CIO benoemd na een gunstig besluit van het Comité van Ambassadeurs ACS-EEG. Tegelijkertijd werd eveneens de nieuwe adjunct-directeur benoemd, de heer Sharma, die de Fijische nationaliteit bezit.

De Commissie heeft de Europese kandidaatstellingen bestudeerd op basis van criteria van technische geschiktheid en managementcapaciteiten.

De heer Frix bleek de kandidaat te zijn die het meest beantwoordt aan de huidige eisen van het CIO.

In de periode voorafgaand aan het besluit van het Comité van Ambassadeurs gaven de ACS-Staten hun wens te kennen dat opnieuw een onderdaan van een ACS-Staat wordt belast met de leiding van het CIO, waarbij zij aan het begrip „roulering” een andere interpretatie gaven dan die welke de Gemeenschap hieraan geeft.

De Commissie heeft, op verzoek van de Raad van Bestuur van het CIO, een gezamenlijke evaluatie van de activiteiten van het CIO laten verrichten door onafhankelijke deskundigen.

Deze evaluatie is zeer volledig en strekt zich uit over alle aspecten van het CIO (de institutionele en organisatorische aspecten en zijn activiteiten). De Raad van Bestuur van het CIO was het in hoge mate eens met de conclusies van de deskundigen.

Er zij op gewezen dat de nieuwe Overeenkomst van Lomé vernieuwingen omvat die aansluiten bij het door de deskundigen voorgestelde: duidelijkere en preciezere doelstellingen van het CIO, een directie die verantwoording verschuldigd is aan een slagvaardiger gemaakte Raad van Bestuur (zes leden in plaats van de 24 van Lomé III), mogelijkheid van bevordering van een operationelere aanwezigheid in het veld (totstandbrenging van regionale hulpkantoren) en versterking van de operationele samenwerking tussen de Europese Investeringsbank, de Commissie en het CIO.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2086/90

van mevrouw Pauline Green (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1990)

(91/C 107/30)

Betreft: Werkgever en wettelijke aansprakelijkheid

Kan de Commissie bevestigen of studenten die praktijkervaring opdoen worden beschouwd als werknemers wan-

neer het gaat om de verantwoordelijkheid van de werkgever in de andere Lid-Staten? Worden met name studenten die vallen onder het Europees uitwisselingsprogramma voor jongeren als zodanig beschouwd?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(22 januari 1991)

Een student die praktijkervaring opdoet wordt beschouwd als een „werknemer” in de zin van het arbeidsrecht indien hij aan de werkgever verbonden is door een arbeidscontract. Hoewel er in zes Lid-Staten — Denemarken, Frankrijk, Ierland, Italië, Luxemburg en Spanje — geen wettelijke definitie van het begrip arbeidscontract bestaat zijn in de definities die alle Lid-Staten gemeen hebben gewoonlijk de volgende elementen opgenomen: overeenkomst, arbeidsprestaties, tijdsduur, beloning en afhankelijkheid, controle of ondergeschiktheid. Indien deze elementen aanwezig zijn in een bepaalde relatie tussen een student en een werkgever, wordt de student als een werknemer beschouwd.

In het kader van het vrije verkeer van werknemers als bedoeld in artikel 48 van het EEG-Verdrag, heeft het Hof van Justitie herhaaldelijk beslist dat er een communautair juridisch begrip werknemer bestaat: essentieel hierbij is het feit dat een persoon gedurende een bepaalde tijd werk verricht namens en onder leiding van een ander, in ruil voor een loon of salaris.

Studenten die deelnemen aan het programma van de Commissie „Europese werkervaring” worden niet beschouwd als werknemers.

De werkervaring in kwestie is veeleer een opleidingsperiode volgend op een universitaire studie. Er is derhalve geen arbeidscontract en de toelage die de student ontvangt is eerder een beurs dan een salaris.

Op dergelijke toelagen zijn de speciale fiscale regelingen voor ambtenaren en andere functionarissen van de Europese Gemeenschappen derhalve niet van toepassing.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2097/90

van de heer Honor Funk (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1990)

(91/C 107/31)

Betreft: Hulpacties voor noodgebieden

De bevolking van Soedan verkeert door de jarenlange burgeroorlog in grote nood en is aangewezen op hulp van buitenaf. De Gemeenschap heeft vorig jaar aan een hulp-

actie deelgenomen die luidens de berichten jammer genoeg niet de bevolking heeft bereikt. Deze hulpactie vond plaats onder auspiciën van de Verenigde Naties; andere hulporganisaties werden niet ingeschakeld.

Kan de Commissie mededelen waarom de Gemeenschap voor dergelijke acties niet meer gebruik maakt van kerkelijke of particuliere hulporganisaties die in de betrokken landen zijn vertegenwoordigd?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(19 december 1990)

In maart 1989 belegde de toenmalige minister-president van Soedan en de secretaris-generaal van de Verenigde Naties in Khartoem een vergadering op hoog niveau met als doel de bevolking in de conflictgebieden in zuidelijk Soedan door middel van spoedmaatregelen te vrijwaren van een dreigende catastrofe. Er werd besloten tot een actieplan om te voorzien in de voedselbehoeften van de getroffen bevolking en tot overige hulp in de periode van april tot en met december 1990.

Overeengekomen werd dat dit plan, dat al snel de naam „Actie Lifeline Soedan” (OLS) kreeg, voor de donors zou worden gecoördineerd door de Verenigde Naties. De secretaris-generaal van de Verenigde Naties benoemde daartoe een hooggeplaatste functionaris tot speciaal gevolmachtigde voor Soedan, die de besprekingen met de regering en de „Volksbevrijdingsbeweging” SPLM coördineerde, zodat levensmiddelen en andere hulpgoederen via speciaal vastgestelde „vredescorridors” naar de conflictgebieden konden worden gebracht.

De Verenigde Naties waren ook verantwoordelijk voor de coördinatie van de maatregelen in het kader van de Actie Lifeline Soedan, en enkele VN-organen (bij voorbeeld het Wereldvoedselprogramma en het Wereldwerk voor hulp aan kinderen) speelden bij de levering van levensmiddelen en andere hulpgoederen een belangrijke rol, maar desondanks was de Actie Lifeline Soedan niet bij uitstek een VN-programma. Het bood veelmeer een flexibel kader, waarbinnen de donors — internationale en lokale instellingen alsmede NGO's en andere organisaties — de getroffen bevolking een doelmatiger hulp konden bieden dan via individuele acties. Ook het Internationale Rode Kruis-Comité (IRKC), dat officieel niet deelnam aan de OLS, zorgde voor nauwe coördinatie met zijn eigen hulpprogramma. In 1989 bracht de Europese Gemeenschap in het kader van de OLS ongeveer 40 miljoen ecu voor levensmiddelen en spoedhulp voor Soedan bijeen en verdeelde deze bijdrage over het IRKC (40%), VN-organen (25%), lokale instellingen voor hulpverlening (20%) en NGO's (15%). De Gemeenschap wendde in 1990 in het kader van OLS 2 dezelfde kanalen aan voor de afwikkeling van de hulp in het kader van OLS 2.

De Commissie is niet van mening dat de hulp in het kader van OLS niet is aangekomen bij de bevolking. Eind 1989 werden enkele „vredescorridors” afgesloten wegens nieuwe vijandelijkheden, maar desondanks werd met de

OLS het doel bereikt, namelijk om in 1989 110 000 ton en in het eerste halfjaar van 1990, in het kader van OLS 2, nog eens 44 000 ton levensmiddelen en andere hulpgoederen aan zuidelijk Soedan te leveren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2137/90

van de heer Gijs de Vries (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 107/32)

Betreft: Douanesamenwerking bij bestrijding milieucriminaliteit

Bij de opsporing van milieudelicten speelt de douane een rol. In Nederland werkt de douane in milieu-opsporingszaken bij voorbeeld samen met de politie, het Openbaar Ministerie, de afdeling Algemene Recherche Zaken van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, en het Centraal Landelijk Informatiepunt Milieudelicten.

Het is van belang dat de douane ook door samenwerking over de grenzen heen bijdraagt aan de naleving van de milieuwetgeving. Is de Commissie bereid te bevorderen dat in het kader van het in april 1989 goedgekeurde Matthaeus-programma voldoende aandacht wordt besteed aan de opsporing van internationale milieumisdrijven?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(9 januari 1991)

De naleving van de milieuwetgeving is een terrein waarop de douaneadministraties onderling reeds verregaand samenwerken. En omdat deze wetgeving reeds in het internationale handelsverkeer van goederen van kracht is, is dus ook Verordening (EEG) nr. 1468/81 van de Raad ⁽¹⁾ van toepassing, die is gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 945/87 van de Raad ⁽²⁾, betreffende wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de Lid-Staten en samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften.

Zo wordt informatie ter zake door de Commissie nauwgezet verspreid, hetzij op eigen initiatief, hetzij op basis van gegevens die haar uit hoofde van de in die verordening overeengekomen administratieve samenwerking door de bevoegde diensten van een Lid-Staat worden medegedeeld, ten einde overtredingen van en inbreuken op de genoemde wetgeving te voorkomen en op te sporen.

Bovendien is door de betrokken diensten van de Commissie in juni 1989 een Europese opleidingsbijeenkomst georganiseerd, in nauwe samenwerking met de diensten van de

Cites (de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantesoorten) en met de IDR (de Internationale Douaneraad) ten einde nadrukkelijk de aandacht van de betrokken diensten in de Gemeenschap en in enkele EVA-landen op de genoemde problematiek te vestigen.

Gezien zijn doelstellingen zal het Matthaeus-programma ⁽¹⁾ door middel van passende opleidingsmaatregelen een waardevolle bijdrage aan de ontwikkeling van deze samenwerking kunnen leveren.

⁽¹⁾ PB nr. L 144 van 2. 6. 1981.

⁽²⁾ PB nr. L 90 van 2. 4. 1987.

⁽³⁾ Communautair actieprogramma op het gebied van de beroepsopleiding van douaneambtenaren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2218/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(8 oktober 1990)

(91/C 107/33)

Betref: Gevangenisstraf voor een student in Centraal-Java

Hebben de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de Europese politieke samenwerking bijeen, de gelegenheid gehad zich te interesseren voor de leden van de „usroh” in Centraal-Java (Indonesië), jonge Muzelmanse activisten die veroordeeld zijn tot straffen gaande van 4 tot 15 jaar, onder wie zich Agil Riyanto bin Darmowiyoto bevindt, student in de rechten van Brebes, die in april 1987 tot 15 jaar gevangenisstraf is veroordeeld, is mishandeld, tijdens zijn proces geweld is aangedaan en het zonder de bijstand van een advocaat heeft moeten stellen?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2220/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(8 oktober 1990)

(91/C 107/34)

Betref: Gevangenis voor Ilker Demir in Turkije

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de Europese politieke samenwerking bijeen, gebruik makend van de huidige goede gesteldheid van de Turkse Regering wat de rechten van de mens betreft, stappen ondernemen ten gunste van de journalist van de TSIP, Ilker Demir, die in 1984 is veroordeeld tot 36 jaar gevangenisstraf en is opgesloten in de gevangenis met streng regime van Nazili, waar hij, naar verluidt, verschillende keren door zijn bewakers is mishandeld?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2222/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(8 oktober 1990)

(91/C 107/35)

Betref: Gewetensgevangenen in Bhutan

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de Europese politieke samenwerking bijeen, zich interesseren voor de toestand waarin drie Bhutanen, beschuldigd van „antinationale” activiteiten, zich bevinden, Ratan Gazmere, Tek Nath Rizal — gewezen raadsman van de koning en thans voorzitter van het Volksforum voor de rechten van de mens — en Jogen Gazmene, secretaris van deze organisatie, waarvan de twee laatsten zijn uitgeleverd door Nepal, en die thans in een onbekende gevangenis verblijven?

Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2218/90, nr. 2220/90 en nr. 2222/90

(18 maart 1991)

Zoals het geachte Parlements lid weet is het veelvuldig verwoorde standpunt van de Gemeenschap ten aanzien van de mensenrechten duidelijk en ondubbelzinnig. Volgens de Gemeenschap en haar Lid-Staten is de bescherming van de mensenrechten een internationale aangelegenheid en zijn Staten zowel individueel als collectief verantwoordelijk voor de naleving ervan. De Lid-Staten geloven dat de internationale gemeenschap het recht en de taak heeft nauwkeurig na te gaan hoe regeringen zich ten aanzien van de mensenrechten gedragen. De Gemeenschap en haar Lid-Staten hebben altijd krachtig vastgehouden aan dit beginsel, zoals de Indonesische en Turkse autoriteiten zich zullen herinneren. De mensenrechten zijn een belangrijke factor in de betrekkingen van de Gemeenschap met andere landen. De Gemeenschap en haar Lid-Staten zullen dit beleid in de toekomst krachtdadig voortzetten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2219/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(8 oktober 1990)

(91/C 107/36)

Betref: Toestand van de gevangene Hiram Abi Cobas Núñez in Cuba

Hebben de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de Europese politieke samenwerking bijeen, enig

nieuws ontvangen over de toestand van Hiram Abi Cobas Núñez, waarnemend secretaris-generaal van de Partij voor de rechten van de mens (PPDHC), die gearresteerd is op 6 augustus 1989 en veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf in de gevangenis van Combinado del Este in Havanna, vooral na de hartaanval die hij in april jongstleden heeft gehad?

Antwoord

(18 maart 1991)

De Gemeenschap en haar Lid-Staten blijven de situatie op het gebied van de mensenrechten in Cuba zeer nauwlettend in het oog houden, en de Cubaanse autoriteiten zijn zich terdege bewust van het belang dat de Gemeenschap eraan hecht dat de mensenrechten volledig worden nageleefd.

De zaak Hiram Abi Cobas Núñez, die, zoals ook in de vraag wordt aangegeven, een bijzonder humanitaire dimensie heeft, is bij de Twaalf bekend en is bij de Cubaanse autoriteiten aan de orde gesteld. Volgens de recente berichten is de heer Cobas Núñez op 27 november 1990 om gezondheidsredenen vrijgelaten. Hij zou thuis zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2275/90

van de heer Dimitrios Dessylas (CG)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 107/37)

Betreft: Voorstel van de Cubaanse leider Fidel Castro in verband met de betrekkingen tussen Cuba en de Gemeenschap

De actie waarbij mensen in de ambassades van Havanna hun toevlucht zochten, is op een totaal fiasco uitgelopen. Uiteindelijk is gebleken dat ook deze actie een mislukte poging van het Westen is geweest om het bewind van Castro omver te werpen. Bovengenoemde situatie is na de bijeenkomst van de Raad op 16 juli 1990 buitengewoon geëscaleerd toen de Spaanse minister van Buitenlandse Zaken, de heer Ordóñez, zijn kalmte volledig verloor en heftig tegen Cuba uitviel. De Spaanse staatssecretaris voor Internationale Samenwerking en voor Latijns-Amerika, de heer Yáñez, heeft verklaard dat wij ernaar moeten streven om de politieke ontwikkelingen in Cuba onder controle te houden. De heer Crespo heeft van zijn kant medegedeeld dat het Europees Parlement het standpunt van de Spaanse Regering in haar conflict met Havanna steunt. De heer Matutes, lid van de Commissie, heeft verklaard dat de Gemeenschap haar overigens zo goed als niet bestaande betrekkingen met Cuba zal bevriezen. Tania Diaz en Lazaro Cabrera — volgens het dagblad El País bekende strijders voor de mensenrechten — hebben voor de Cubaanse televisie verklaard dat hun beweging door de ambassades van de Verenigde Staten, de Bondsrepubliek Duitsland, Tsjechoslowakije en Canada is geor-

ganiseerd, voornamelijk door tussenkomst van de heer Saler, eerste secretaris van de Westduitse Ambassade te Havanna, en dat zij door de Tsjechoslowaakse diplomatieke vertegenwoordiging financieel worden gesteund (met een bedrag van 100 000 dollar). Het Europees Parlement verzoekt de Cubaanse Regering in zijn resolutie B3-1610/90 om het vertrek van degenen die het land willen verlaten, te vergemakkelijken.

Kan de Raad derhalve mededelen waarom hij niet wenst in te gaan op het voorstel van Fidel Castro om ervoor te zorgen dat tussen Cuba en de afzonderlijke Lid-Staten bilaterale overeenkomsten worden gesloten ten einde Cubaanse burgers die hun land wensen te verlaten van een verblijfsvergunning voor een van de Lid-Staten te voorzien?

Antwoord

(18 maart 1991)

De geachte Afgevaardigde zal wel weten dat het Voorzitterschap het niet eens is met de opvattingen die in de inleiding van zijn vraag worden uitgesproken c.q. besloten liggen.

Het zal ook duidelijk zijn dat het aan de orde gestelde specifieke punt de zaak is van afzonderlijke Lid-Staten en niet in EPS- of Gemeenschapsverband wordt besproken.

De geachte Afgevaardigde zal echter stellig weten dat de Cubaanse beschuldiging, als zou een lid van de Duitse ambassade hebben deelgenomen aan enige actie tegen de Regering van Cuba, met kracht door de Duitse Bondsregering is weerlegd.

Het is dienstig te herinneren aan het belang dat de Gemeenschap en haar Lid-Staten hechten aan de volledige naleving van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden; het Voorzitterschap meent dat het Parlement deze houding deelt. Betrekkingen tussen de Gemeenschap en derde landen kunnen slechts tegen deze achtergrond worden geëvalueerd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2307/90

van de leden Giulio Gallenzi, Francesco Guidolin, Maria Cassanmagnago Cerretti, Lorenzo De Vitto, Rosaria Bindi, Gerardo Gaibisso en Karl von Wogau (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 107/38)

Betreft: Vleesinvoer

Het is thans dertien maanden geleden dat de Verenigde Staten op 31 januari 1989, in strijd met de internationale regels van de GATT, onwettige en unilaterale maatregelen hebben getroffen die de communautaire export schade berokkenen voor eenzelfde bedrag als hetwelk volgens de

Amerikaanse Regering de Verenigde Staten hebben geleden als gevolg van de richtlijn die de invoer in de Gemeenschap van met hormonen behandeld vlees uit welk land dan ook verbiedt.

Het Parlement heeft in zijn streven de gezondheid van de consument te beschermen altijd sterk aangedrongen op een verbod op het in de handel brengen van dergelijk vlees, dat bestemd is voor de menselijke consumptie. Zowel de produktie binnen de Gemeenschap als de invoer uit derde landen dient te worden verboden. De unilaterale Amerikaanse maatregelen zijn niet alleen onwettig, maar ook zeer onrechtvaardig omdat zij vooral de kleine landbouwers uit de armste gebieden van de Gemeenschap en praktisch uit één land treffen, een land dat bovendien niets met de produktie en het in de handel brengen van dit vlees te maken heeft. In december 1988 besloot de Raad vergeldingsmaatregelen te nemen tegen de Verenigde Staten en Voorzitter Delors sprak zich openlijk voor deze maatregelen uit. Zij zijn echter nooit in werking getreden. In een eerste fase wist de Commissie te bewerkstelligen dat een deel van de onwettige maatregelen werd ingetrokken; deze betroffen echter voornamelijk Duitsland terwijl er niets werd ondernomen tegen de maatregelen die de export van gepelde tomaten belemmeren en die de kleine producenten in Zuid-Italië in een ernstige crisis hebben gestort.

Waarom heeft de Commissie nooit een serieuze strategie ontwikkeld voor een krachtige actie bij de GATT of heeft zij tegenmaatregelen tegen de Verenigde Staten toegepast? Hoe kan dit volledige gebrek aan belangstelling — een vorm van ambtsverzuim — van de zijde van de Gemeenschap worden gerechtvaardigd in een duidelijk geval van schending van de GATT-voorschriften?

Welke maatregelen zal de Commissie op korte termijn nemen om de intrekking van de unilaterale Amerikaanse maatregelen te bewerkstelligen?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(21 januari 1991)

De Commissie is, evenals de geachte Parlementsleden, bezorgd over de sinds 1 januari 1989 door de Verenigde Staten tegen de Gemeenschap genomen retorsiemaatregelen. Deze maatregelen zijn door de Verenigde Staten genomen als gevolg van de toepassing van de „hormonenrichtlijn” bij de invoer van vlees uit derde landen.

Tot nu toe is de Gemeenschap er niet in geslaagd in het kader van de GATT de intrekking van de betrokken retorsiemaatregelen te bewerkstelligen. De Verenigde Staten hebben zich daartegen verzet, hoewel er in de Algemene Overeenkomst geen grondslag aanwezig is die het heffen van discriminerende rechten bij de invoer van tomatenconserven uit de Gemeenschap zou kunnen rechtvaardigen.

De Gemeenschap heeft voorts van de Amerikaanse autoriteiten de verzekering gekregen dat een certificeringsregeling zou worden opgezet waardoor Amerikaanse pro-

ducenten zich aan de richtlijn zouden kunnen conformeren en dan naar de Gemeenschap zouden kunnen uitvoeren. Het herstel van het handelsverkeer als gevolg van die maatregel is voor de Regering van de Verenigde Staten wel aanleiding geweest om bepaalde maatregelen in te trekken, maar de resultaten zijn in feite niet bemoedigend geweest.

Ten slotte hebben de producenten van tomatenconserven in de Gemeenschap onlangs op grond van Verordening (EEG) nr. 2641/84 (1) om een maatregel verzocht. De Commissie gaat momenteel nog na hoe zij op dit verzoek kan reageren. In het licht van de consequenties die aan deze procedure zullen moeten worden verbonden, zal de Commissie de door de geachte Parlementsleden bedoelde maatregelen kunnen onderzoeken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2315/90

van de leden **Filippos Pierros, Patrick Cooney, Karel Pinxten, Mary Banotti, Menelaos Hadjigeorgiou, Georgios Zavvos, John McCartin (PPE) en Mihail Papayannakis (GUE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 107/39)

Betreft: Vaststelling van de grenzen van de Gemeenschap

1. Gezien de noodzaak om de buitengrenzen van de Gemeenschap nauwkeurig vast te stellen,
 2. overwegende dat het met het oog op 1992 dringend noodzakelijk is om de grenzen van de Gemeenschap vast te stellen opdat het Gemeenschapsrecht inzake het vrije verkeer van goederen, diensten, personen en kapitaal uit een oogpunt van belastingheffing, douanecontrole, het gemeenschappelijk visserijbeleid, de controle op de migratie enz., juist en doeltreffend wordt toegepast,
 3. overwegende dat de noodzaak van vaststelling van de buitengrenzen (te land en ter zee) van de Gemeenschap nog urgenter is geworden, nu vijf Lid-Statens het Akkoord van Schengen hebben ondertekend,
 4. overwegende dat de vaststelling van de land- en zee-grenzen dient te geschieden in overeenstemming met de voorschriften van het volkenrecht en het zeerecht en conform de aanvaarde internationale gebruiken,
- wordt de Commissie gevraagd
- a) wat haar standpunt ter zake is;
 - b) of zij het nuttig en noodzakelijk acht onmiddellijk concrete stappen te ondernemen die zullen leiden tot de officiële vaststelling van de Gemeenschapsgrenzen (te land en ter zee), vooral ook met het oog op de vereniging van de beide Duitse Staten.

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(21 februari 1991)

Eigenlijk kan men niet spreken van de grenzen van de Gemeenschap; de grenzen van de Gemeenschap zijn de som van de grenzen van de Lid-Staten die (in overeenstemming met de bepalingen van het volkenrecht) bevoegd blijven voor de vaststelling van hun land- en zee-grenzen. Vanuit juridisch standpunt heeft de Gemeenschap geen grens; er is alleen een gebied waarop de Verdragen van toepassing zijn.

Eigenlijk zou men niet mogen spreken van een buitengrens van de Gemeenschap, omdat er verscheidene gebieden zijn die op uiteenlopende wijze worden gedefinieerd: een gebied waarop de Verdragen van toepassing zijn, een douanegebied, enz. Het begrip wordt, in het perspectief van de grote markt, in feite in het algemeen gebruikt in de zin van begrenzing van het douanegebied.

Deze conclusie wordt in geen dele gewijzigd door de eenmaking van Duitsland en door het sluiten van het Verdrag van Schengen II.

De territoriale werking van de Gemeenschapsverdragen wordt beheerst door de artikelen 227 van het EEG-Verdrag, 79 van het Verdrag tot oprichting van de EGKS en 198 van het Verdrag tot oprichting van de EGA. De Verdragen zijn bijgevolg integraal van toepassing op het Europese grondgebied en op bepaalde niet-Europese gebieden van de Lid-Staten (met enkele uitzonderingen wat Madeira, de Azoren en de Franse Overzeese Departementen aangaat). Bovendien zijn er gebieden die al dan niet een integrerend deel uitmaken van het grondgebied van de Lid-Staten (de Canarische eilanden, Ceuta, Melilla, Gibraltar, de Kanaaleilanden, Man) waar de Verdragen en het afgeleide recht krachtens de Toetredingsakten van het Verenigd Koninkrijk en van Spanje/Portugal gedeeltelijk van toepassing zijn.

Het douanegebied van de EEG is nauwkeurig omschreven in het afgeleide recht, met name in Verordening (EEG) nr. 2151/84 van de Raad (¹); daaruit vloeit voort dat het niet volledig samenvalt met het grondgebied waarop het Verdrag van toepassing is (b.v. min Gibraltar, plus Monaco).

In artikel 227, lid 1, van het EEG-Verdrag is sprake van „het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, enz.” en het grondgebied waarop het Verdrag van toepassing is wordt bijgevolg, onder voorbehoud van de toevoegingen of uitzonderingen waarin uitdrukkelijk in het vervolg van genoemd artikel is voorzien (zie hiervoor), bepaald door de grenzen van de Lid-Staten, zoals deze door de Lid-Staten in Verdragen tot vaststelling van de grenzen met hun niet-communautaire buurstaten zijn overeengekomen. De grenzen te land van de Gemeenschap zijn bijgevolg niet door de Gemeenschap als zodanig, maar door de Lid-Staten vastgesteld. De grenzen te land van de Gemeenschap kunnen wijzigen als gevolg van een wijziging van de grenzen van een van de Lid-Staten (b.v. de Bondsrepubliek Duitsland).

Voor de landen en gebieden overzee voorziet het vierde deel van het EEG-Verdrag in een bijzondere associatieregeling. De algemene bepalingen van het EEG-Verdrag

zijn derhalve niet op die landen en gebieden van toepassing.

Wat de grenzen ter zee van de Gemeenschap aangaat, is het zo dat de twaalfmijlszone waarover de territoriale zee zich uitstrekt (deze zone is nu dezelfde in alle aan de zee grenzende Lid-Staten, behalve Griekenland, waar de territoriale zee een breedte van zes mijl heeft) een integrerend deel uitmaakt van het grondgebied van de Lid-Staten en dat het Gemeenschapsrecht er integraal van toepassing is. De vaststelling van de twaalfmijlszone hangt echter af van de basislijnen vanaf welke de twaalf mijl wordt gemeten. Die basislijnen worden door de Lid-Staten overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het internationale zeerecht en niet door de Gemeenschap vastgesteld.

Die basislijnen vormen ook het vertrekpunt voor het meten van het gebied van het continentaal plat en van de exclusieve economische zone (EEZ) van 200 mijl. Het Gemeenschapsrecht is van toepassing op het continentaal plat voor zover het van toepassing is op de economische activiteiten die de Lid-Staten daarop krachtens hun soevereine rechten met betrekking tot de exploratie en de exploitatie van de rijkdommen van de zee en van de ondergrond van het continentaal plat ontwikkelen.

Uiteraard is het communautaire visserijrecht van toepassing op visserijhandelingen in de EEZ.

(¹) PB nr. L 197 van 27. 7. 1984.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2333/90
van de heer François-Xavier de Donnea (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(18 oktober 1990)

(91/C 107/40)

Betreft: Toekomst van de burgerluchtvaart

In het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen nr. L 230 van 24 augustus 1990 is er sprake van de instelling van een Paritair Comité „burgerluchtvaart”, dat tot taak heeft de Commissie bij te staan bij de uitwerking van een communautair beleid tot versterking van de concurrentiepositie van de burgerluchtvaart.

Denkt de Commissie de vraagstukken die op 4 september jl. door de vereniging van de Europese luchtvaartmaatschappijen — AEA — (Agence Europe van 5 september 1990) zijn opgeworpen, aan dit comité voor te leggen, volgens welke modaliteiten en binnen welke termijnen, namelijk:

- de noodzaak om de 22 in West-Europa bestaande controlesystemen onderling te verbinden, ten einde in 1992 tot één systeem te komen;
- een werkelijke samenwerking tussen de openbare sector en de privésector te bevorderen?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(12 februari 1991)

Indien het Paritair Comité voor de burgerluchtvaart — waarin de AEA vertegenwoordigd is — de onderwerpen

die door het geachte Parlements lid te berde zijn gebracht, wil bespreken, zou de Commissie hiertoe bereid zijn overeenkomstig de procedures die zijn uiteengezet in het besluit van de Commissie tot oprichting van een Paritair Comité voor de burgerluchtvaart ⁽¹⁾.

In dit opzicht kan in verband met de twee onderwerpen het volgende worden opgemerkt:

- wat betreft de wijze waarop de bestaande systemen voor de luchtverkeersleiding onderling moeten worden verbonden om het hoofd te bieden aan de stijgende vraag die in het kader van de eenheidsmarkt wordt verwacht, is de Commissie van oordeel dat „integratie” in het ideale geval zou betekenen dat één enkel geüniformeerd systeem voor de Gemeenschap wordt ingesteld. „Systeem” zou in deze context ook betekenen: uitrusting die wordt vervaardigd en bediend volgens identieke normen alsmede gemeenschappelijke operationele procedures, een en ander onder de verantwoordelijkheid van een paneuropees burgerluchtvaartagentschap;
- de oprichting op zichzelf van een Paritair Comité voor de burgerluchtvaart, dat momenteel een ontwerpvoorstel over de vliegtijden alsmede de werk- en rusttijden van het cabinepersoneel bespreekt, is een voorbeeld van de bereidheid van de Commissie om de samenwerking tussen de overheidssector en de particuliere sector aan te moedigen. Een ander voorbeeld is het recente voorstel inzake overleg tussen de luchthavens en de gebruikers van de luchthavens dat in de toekomst ongetwijfeld door soortgelijke voorstellen zal worden gevolgd.

⁽¹⁾ PB nr. L 230 van 24. 8. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2337/90

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 107/41)

Betreft: Gemeenschappelijke administratie van de douane-unie

1. Hoe heeft de Commissie gestalte gegeven aan haar nieuwe rechtsopvatting dat een gemeenschappelijke douane-unie een gemeenschappelijke douaneadministratie impliceert?
2. Is de Commissie het er met mij over eens dat deze gemeenschappelijke douaneadministratie uiterlijk eind 1992, de streefdatum voor de voltooiing van de interne markt, gerealiseerd moet zijn?
3. Is de Commissie bereid ook in het begrotingsjaar 1991 kredieten aan te wenden om de in de punten 1 en 2 bedoelde hervorming voor te bereiden en, zo ja, voor welk bedrag en op welke manier?
4. Waarom is volgens de Commissie in het begrotingsjaar 1990 maar relatief weinig gebruik gemaakt van de beschikbaar gestelde kredieten?. Welke specifieke acties werden reeds gefinancierd?

Antwoord van mevrouw Scrivener namens de Commissie

(9 januari 1991)

1 en 2. De communautaire douanewetgeving is ook in haar huidige vorm erop gericht de uniforme toepassing van de douanevoorschriften door de communautaire instellingen en de nationale administraties, die met elkaar samenwerken, aan te moedigen. Het is evenwel voorbarig om te gewagen van een enkele communautaire douaneadministratie en volgens de Commissie is de invoering van een dergelijke administratie vóór de afschaffing van de binnengrenzen tegen eind 1992 overigens weinig zinvol. De reden hiervoor is dat ingrijpende wijzigingen van de taken en verantwoordelijkheden van alle betrokken partijen vooraf zorgvuldig moeten worden overwogen en dat het versturende effect van dergelijke wijzigingen die vóór 1993 plaatsvinden de aanzienlijke inspanningen van de douaneadministraties om de opheffing van de douanecontroles aan de communautaire binnengrenzen voor te bereiden, in het gedrang zou brengen.

De Commissie heeft evenwel op drie gebieden maatregelen genomen met het doel, enerzijds, een nog nauwere samenwerking bij het beheer van de douane-unie aan te moedigen en, anderzijds, steun te verlenen bij de evaluatie van de toekomstige administratieve behoeften van de Gemeenschap en het zoeken naar geschikte oplossingen.

Ten eerste blijkt uit het succes dat tijdens de proefperiode van het Matthaeus-project werd geboekt bij het bevorderen van de uitwisseling van nationale douanebeambten en het opzetten van gezamenlijke opleidingsprogramma's, dat er vanaf 1991 behoefte is aan meer dergelijke maatregelen, hetgeen de douaneadministraties van alle Lid-Staten onderschrijven. Een ontwerp-besluit van de Raad hieromtrent wordt momenteel overwogen.

Ten tweede zij opgemerkt dat, zoals de Commissie in haar antwoord op de schriftelijke vraag ⁽¹⁾ van mevrouw Reding heeft uiteengezet, het onderzoek waarvoor opdracht werd gegeven aan het in Maastricht gevestigde Europees Instituut voor bestuurskunde en waarbij de nationale douaneadministraties nauw betrokken zijn geweest, een hulpmiddel zal zijn bij het zoeken naar nieuwe structurele oplossingen voor het beheer van de douane-unie in de toekomst.

Ten derde is er het feit dat de Commissie zopas een aanbesteding heeft uitgeschreven voor een onderzoek naar de weerslag van nationale voorschriften op de administratieve sancties in de douane-unie: dit is een essentiële verdere stap op de weg naar uniformiteit in de douaneadministratie en naar de opheffing van verschillen tussen de Lid-Staten die het bereiken van dit doel in de weg staan.

3 en 4. De kredieten voor het Matthaeus-programma bedroegen in 1990 ongeveer 2,5 miljoen ecu. Voor 2,4 miljoen ecu, met andere woorden 96 %, werden reeds betalingsverplichtingen aangegaan. De Commissie zal de 2,7 miljoen ecu voor het Matthaeus-project die voor 1991 zijn gevraagd volledig nodig hebben om de vorengenoemde projecten uit te voeren. Van de bovenvermelde onderzoeken zullen in 1990 vastleggings- en/of betalingskredieten ten belope van 0,35 miljoen ecu noodzakelijk zijn terwijl aanvankelijk 0,50 miljoen ecu op de begro-

ting was uitgetrokken. De Commissie heeft voor de uitgaven op dit gebied in 1991 een aanvullend bedrag van 0,68 miljoen ecu voorgesteld.

(¹) PB nr. C 233 van 17. 9. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2345/90
van de heer Antoni Gutiérrez Díaz (GUE)
aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de
Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen in het kader
van de politieke samenwerking bijeen

(18 oktober 1990)

(91/C 107/42)

Betreft: Moord op Begoña García Arandigoyen in El Salvador

De Spaanse arts Begoña García Arandigoyen werd op 10 september 1990 in El Salvador vermoord. Volgens de Salvadoriaanse autoriteiten vond zij de dood tijdens een aanval van het leger op het Bevrijdingsfront Farabundo Martí.

Een in het ziekenhuis van Navarra (Spanje) verrichte lijk-schouwing heeft evenwel uitgewezen dat het lichaam op zes plaatsen (de slapen, de nek, beide ellebogen, het borstbeen en een dij) door kogels is getroffen en dat het slachtoffer bovendien op beestachtige wijze is mishandeld.

Het gelaat was verminkt, baarmoeder en nieren waren weggenomen.

Zijn de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, van plan volledige opheldering te eisen omtrent deze moord en de eventuele verantwoordelijkheid van de Salvadoriaanse Regering ter zake?

Antwoord

(18 maart 1991)

De geachte Afgevaardigde zal wel weten dat het Gemeenschapsstandpunt inzake de mensenrechten in El Salvador herhaalde malen naar voren is gebracht en bij de autoriteiten van dat land terdege bekend is. In dit verband wordt de geachte Afgevaardigde verwezen naar het antwoord op schriftelijke vraag nr. 2225/90.

Wat de zaak dr. Begoña García Arandigoyen betreft, kennen en steunen de partners de maatregelen die Spanje in dit geval heeft getroffen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2457/90

van de heer Maxime Verhagen (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 november 1990)

(91/C 107/43)

Betreft: Verlenging communautair programma voor oostelijk Zuid-Limburg en de westelijke mijnstreek tot en met 1993

1. Heeft er reeds overleg plaatsgevonden tussen de Commissie en de Nederlandse overheid over de eventuele

verlenging van het communautaire programma voor oostelijk Zuid-Limburg en de westelijke mijnstreek tot en met 1993?

2. Zo ja, kan de Commissie duidelijkheid verschaffen over de uitkomst van dit overleg?

3. Zo nee, op welke termijn zal de Commissie hiertoe het initiatief nemen?

Antwoord van de heer Millan

namens de Commissie

(23 januari 1991)

De Commissie is nog niet begonnen met het overleg met de Lid-Staten over de afbakening van de zones van doelstelling 2 na 1991.

Wel wordt hierover thans reeds nagedacht in de Commissie. Het is nog te vroeg om gegevens ter zake te verschaffen.

Het spreekt vanzelf dat de Lid-Staten te zijner tijd en in het kader van het partnerschap bij het aanwijzen van deze zones zullen worden betrokken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2499/90

van de heer John McCartin (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 107/44)

Betreft: Werkbezoeken van leden van de Commissie

Lijkt het de Commissie geen goed idee er een gewoonte van te maken de leden van het Parlement in te lichten wanneer hun kiesdistrict zal worden vereerd door een bezoek of een rondreis van leden van de Commissie?

Antwoord van de heer Delors

namens de Commissie

(9 januari 1991)

Bij officiële bezoeken van leden van de Commissie aan een regio van de Gemeenschap heeft de Gemeenschap de gewoonte de leden van het Parlement van die regio daarvan van tevoren en voor zover mogelijk op de hoogte te brengen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2571/90
van de heer Paul Staes (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 november 1990)
(91/C 107/45)

Betreft: Het Carajas-project

Aanvankelijk werd voor het Carajas-project een lening toegestaan van 600 miljoen dollar. Uiteindelijk werd in feite een gedeelte (ten bedrage van 250 miljoen dollar) uitbetaald. Kan de Commissie mij meedelen

1. of dit de exacte bedragen zijn?
2. waarom zo'n belangrijk deel van de lening niet werd uitgevoerd?
3. op welke berekening het aanvankelijke bedrag dan gebaseerd was en hoe er opeens zo'n enorm verschil kan opduiken tussen het aanvankelijk overeengekomen en uiteindelijk reëel bestede bedrag?
4. of dit een uiting van afwijzing inhoudt omwille van de vernieling van het Braziliaanse tropische regenwoud, rechtstreeks als gevolg van het door de Europese instanties goedgekeurde Carajas-project?
5. of de Commissie over de mogelijkheid beschikt om het resterende bedrag alsnog ter beschikking te stellen van het exclusieve doel te proberen het tropische regenwoud in het gebied te herstellen?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie
(10 januari 1991)

1. De bedragen zijn juist.
- 2, 3 en 4. De investeringskosten voor het Carajas-project waren op ongeveer 5 305 miljoen dollar geraamd. De EGKS-lening bedroeg 600 miljoen dollar. Bij het vaststellen van dit bedrag is rekening gehouden met de financiering door de onderneming zelf en de bijdragen van andere financiers op lange termijn, alsmede met het feit dat de ijzer- en staalindustrie in de Gemeenschap belang heeft bij de toelevering van ijzererts uit bedoelde mijn. De kosten van het project bedroegen ten slotte slechts 3 400 miljoen dollar, zulks ten gevolge van:
 - het wegvallen van reserves voor onvoorzien;
 - de devaluatie van de cruziero ten opzichte van de Amerikaanse dollar die groter was dan voorzien, wat geleid heeft tot een vermindering van de in cruzeiro te betalen bedragen die in het financieringsplan in Amerikaanse dollars waren omgerekend;
 - lagere kosten dan in de oorspronkelijke raming ten gevolge van de internationale concurrentie tussen leveranciers bij de aanbestedingen;
 - de mogelijkheid een deel van de uitrusting over te nemen die de onderneming reeds in haar mijn te Minas Gerais had gebruikt.

Bovendien heeft de onderneming zich bij voorkeur tot financiers gewend die minder veeleisend waren op het gebied van garanties.

5. Overwogen dient te worden dat de Commissie zich, voor de EGKS-leningen, pas op de kapitaalmarkt heeft begeven wanneer bedragen moesten worden gestort aan de onderneming en dat de Commissie derhalve op geen enkel moment meer schulden heeft gemaakt dan nodig was.

Voorts denkt de Commissie niet dat het, op grond van artikel 54, tweede alinea, van het EGKS-Verdrag mogelijk is middelen „exclusief” voor het herstel van het tropische regenwoud aan te wenden.

Zoals de Commissie in het Parlement reeds heeft medegedeeld, zouden er daarentegen andere mogelijkheden bestaan om ruime middelen te verkrijgen voor de bescherming van het tropische woud in Brazilië, en wel in het kader van de te Dublin en Houston verkregen mandaten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2592/90
van de heer José Barros Moura (CG)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 november 1990)
(91/C 107/46)

Betreft: Uitgaven die voor steun uit het Europees Sociaal Fonds in aanmerking komen

In haar antwoord van 11 juni 1990 op mijn vraag nr. 784/90 ⁽¹⁾ deelt mevrouw Papandreu, lid van de Commissie, mede dat, aangezien de bouwkosten voor opleidingscentra uitgesloten zijn, en „om een samenhangende benadering te verzekeren, de kosten van afschrijving en huur (sic) van de opleidingscentra eveneens als niet in aanmerking komend voor steun werden beschouwd”.

Welnu, deze kwestie is niet uitsluitend van belang voor de ondernemingen die een opleiding verstrekken in hun eigen installaties of voor de in opleiding gespecialiseerde ondernemingen, van wier „normale” kostenstructuur de installaties deel uitmaken. Zij is ook van belang voor de vakverenigingen, die een opleiding met „rondreizend” karakter verstrekken, zowat overal in het land, om aan de behoeften van hun leden tegemoet te komen, en die dit slechts kunnen doen door installaties te huren. In deze gevallen drukken deze uitgaven al te zwaar op de kostenstructuur en doen zij in ernstige mate afbreuk aan een opleiding die niemand nog verstrekt en die aan reële behoeften beantwoordt.

Op welke wijze kan bij het beheer van het Europees Sociaal Fonds deze specifieke situatie in aanmerking worden genomen?

⁽¹⁾ Zie bladzijde 5 van dit Publikatieblad.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(9 januari 1991)

De Commissie heeft in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 784/90 medegedeeld dat alle promotors die financiële steun van de Gemeenschap wensen om een opleidingscentrum te bouwen, contact kunnen opnemen met de instantie die verantwoordelijk is voor de indiening van de operationele programma's bij het EFRO, zodat de mogelijkheid om dit soort uitgaven in een passend programma op te nemen kan worden onderzocht.

Deze mogelijkheid lijkt alle initiatiefnemers van acties op het gebied van de beroepsopleiding, die niet over opleidingsinstallaties beschikken, in staat te stellen zich te voorzien van de voor de uitvoering van die acties onmisbare infrastructuur.

De Commissie meent derhalve, in het kader van haar beheersbevoegdheden en krachtens het bepaalde in artikel 124 van het EEG-Verdrag, niet de huurkosten te moeten vergoeden die verbonden zijn aan de door het geachte Parlementslid genoemde specifieke situatie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2600/90

van de leden Enrique Sapena Granell, María Izquierdo Rojo, Ludivina García Arias, Juan de la Cámara Martínez, Mateo Sierra Bardaji, Javier Sanz Fernández en José Vázquez Fouz (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 november 1990)

(91/C 107/47)

Betreft: Communautair toerismebeleid

Acht de Commissie het, gezien het gebrek aan informatie over de toerismesector en de noodzaak van meer inzicht door het verzamelen van statistische gegevens, het houden van enquêtes en het creëren van een overleg- en samenwerkingskader, wenselijk dat ter verrichting van de nodige onderzoeken op het gebied van het toerisme een communautaire methodologie wordt vastgesteld die de mogelijkheid biedt om de verkregen resultaten op homogene wijze samen te vatten?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(14 februari 1991)

De Commissie meent dat een dergelijke methodologie inderdaad onontbeerlijk is om de noodzakelijke studies op het gebied van het toerisme op efficiënte wijze te kunnen uitvoeren.

Gezien de behoefte aan statistieken op het gebied van het toerisme in de Gemeenschap waarmee bedrijfsleven en overheid van betrouwbare informatie kunnen worden voorzien, heeft de Commissie een voorstel voor een besluit van de Raad ingediend betreffende de tenuitvoerlegging van een meerjarenprogramma (1991—1993) inzake de ontwikkeling van de communautaire statistiek inzake het toerisme, welk voorstel door de Raad op zijn vergadering van 29 november 1990 is goedgekeurd.

Doel van het meerjarenprogramma voor de ontwikkeling van de communautaire statistiek inzake het toerisme is om een communautair referentiekader te ontwikkelen voor het opstellen van communautaire statistieken betreffende het toerisme, door de onderlinge aanpassing van de reeds door de Lid-Staten gebruikte begrippen en methoden.

Afgezien van de voorbereidende werkzaamheden die met name door het Bureau voor de statistiek van de Europese Gemeenschappen zijn verricht met het oog op de harmonisatie van de statistische gegevens op het gebied van diensten, heeft de Commissie de onderzoekverslagen „Verbetering van de statistieken inzake toerisme” met betrekking tot hotels, restaurants en cafés (horeca) van 1988 en een recent verslag inzake hotelkarakterisering in de Lid-Staten van mei 1989 voltooid. Ten slotte is een studie over de oprichting van een documentatiecentrum, waar informatie over alle takken van toerisme wordt verzameld, op touw gezet ten einde de coördinatie van nationale gegevens op het gebied van toerisme op homogenere wijze tot stand te brengen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2627/90

van mevrouw Teresa Domingo Segarra en de heer Alonso Puerta (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 november 1990)

(91/C 107/48)

Betreft: Vervuiling van de rivier de Segura (Alicante-Spanje) en daaruit resulterend milieubederf

De rivier de Segura en haar omgeving hebben te lijden onder een ernstige vervuiling. Het ergste is de situatie aan de benedenloop. Zowel industrieel als stedelijk afval wordt zonder enige vorm van zuivering in deze rivier gedumpt. De stank, de insectenplaag en de hoge verontreinigingsgraad van het water vormen een reële bedreiging voor de volksgezondheid.

Welke initiatieven zal de Commissie, te zamen met de bevoegde autoriteiten, nemen om een eind te maken aan deze treurige situatie om ervoor te zorgen dat de communautaire milieuwetgeving daadwerkelijk wordt toegepast, en met name de Richtlijnen:

1. 74/440/EEG (1) betreffende de bescherming van voor de drinkwatervoorziening bestemd oppervlaktewater;

2. 76/464/EEG ⁽²⁾ betreffende de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen in het aquatisch milieu;
3. 76/160/EEG ⁽³⁾ betreffende de kwaliteit van het zwemwater?

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 34.

⁽²⁾ PB nr. L 129 van 18. 5. 1976, blz. 23.

⁽³⁾ PB nr. L 31 van 5. 2. 1976, blz. 1.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
(12 februari 1991)**

De Commissie zal de door de geachte Parlementsleden aan de orde gestelde kwestie onderzoeken en zal de Spaanse Regering om haar opmerkingen vragen. De Commissie houdt zich uiteraard aanbevolen voor alle verdere informatie die de geachte Parlementsleden haar kunnen verstrekken.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2634/90
van de heer Ernest Glinne (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(23 november 1990)
(91/C 107/49)**

Betreft: Europese steun voor de militaire technologie in Brazilië

Een groep Europese ondernemingen organiseert de verkoop aan Brazilië van draagraketten en ladingen die bestemd zijn voor het voeren van een nucleaire en/of chemische oorlog. De ondernemingen Société européenne de propulsion (Frankrijk), Volvo, MAN (Bondsrepubliek Duitsland) en FN Motors (België, maar overgenomen door de Franse onderneming SNECMA) zijn de Braziliaanen momenteel aan het leren hoe zij zelf de motor Viking kunnen fabriceren, die in Frankrijk is ontwikkeld om satellieten van het Europees Ruimteagentschap voort te bewegen. Andere Europese ondernemingen, o.a. Saab Space, Alcatel-Kirk, Sfena en Contraves, leveren deskundigen die „les geven” in het gebruik van apparaten die het afwerpen van projectielen in de ruimte beheersen. Het Braziliaanse Centrum voor ruimtetechnologie (CTA) heeft uiteraard niet de bedoeling de Europese steun aan de rakettechnologie alleen voor vreedzame doeleinden te gebruiken. Dit centrum is bezig met de ontwikkeling van een Sonda IV, die nucleaire en/of chemische ladingen kan dragen, met de verbetering van de draagraket en met de transformatie van natuurlijk uranium in kernmateriaal voor militaire doeleinden. Bovendien wordt de toegang tot dit centrum geweigerd aan Duitse en internationale inspecteurs die na moeten gaan of het kernmateriaal en de raketten voor militaire doeleinden worden gebruikt.

Acht de Commissie de rol van de genoemde Europese ondernemingen acceptabel, gezien het feit dat zij een

meerderheid van de aandelen van Ariane-Space bezitten, de holding die de fabricage van Ariane in handen heeft, de beroemde draagraket (zeer goede prestaties leverend, maar . . .) van het Europees Ruimte-agentschap?

Hoe groot is het bedrag van de Europese steun aan Ariane-Space? Kan deze steun niet beschouwd worden als een bijdrage tot de ontwikkeling van de militaire technologie in Brazilië?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie
(29 januari 1991)**

Volgens de door de Commissie ingewonnen inlichtingen heeft het Braziliaans centrum voor ruimtevaarttechnologie met het ESA en Europese nationale ruimtevaartorganisaties (zoals CNES) onderhandeld over een licentie voor de productie van de Viking-motor door Brazilië in samenwerking met Europese bedrijven.

Het 20 jaar oude model van de Viking-motor, waarvan 1 000 exemplaren zijn vervaardigd, vormt een in technologisch opzicht verouderde bijdrage tot de Ariane-draag-raket. De Viking-motor wordt al 15 jaar door India vervaardigd en kan niet worden aangemerkt als geschikt voor „dubbel gebruik”.

Bovendien is de toepassing van Viking-technologie voor militaire doeleinden gezien de door de Commissie verkregen informatie zeer onwaarschijnlijk. De Viking-motor is gebaseerd op het principe van de vloeibare-brandstofmotor terwijl voor raketwapens nieuwe, op vaste brandstof gebaseerde technologie noodzakelijk is.

Ariane Space is een onder de Franse wet vallende particuliere onderneming, die geen banden met de Gemeenschap heeft. Het bedrijf ontvangt geen financiële of andere steun van de Gemeenschap.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2671/90
van de heer Rolf Linkohr (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(4 december 1990)
(91/C 107/50)**

Betreft: TGV-tracé van de SNCF — milieu-effectrapportage

De Franse spoorwegonderneming SNCF is van plan om door de Zuidfranse regio Crau een TGV-tracé aan te leggen.

Is het de Commissie bekend of er voor dit project een milieu-effectonderzoek is uitgevoerd en, zo ja, wat waren de uitkomsten hiervan?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(17 januari 1991)

In de informatie over het TGV-project waarover de Commissie beschikt worden verschillende varianten voor tracés vermeld, die geen van alle een bedreiging vormen voor de Crau.

De Commissie is niet op de hoogte van milieu-effectbeoordelingen die op basis van de Franse wetgeving hiervoor zouden moeten zijn uitgevoerd. In Richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ wordt namelijk niet bepaald dat de Lid-Staten de op hun grondgebied uitgevoerde milieu-effectbeoordelingen ambtshalve aan de Commissie mededelen. Desalniettemin heeft de Commissie contact opgenomen met de Franse overheid om de nodige informatie over dit dossier te verkrijgen.

(1) PB nr. L 175 van 5. 7. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2677/90

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 december 1990)

(91/C 107/51)

Betreft: Afkortingen van diverse Europese programma's

1. Wat beoogt de Commissie met haar blijkbaar zeer zorgvuldige keuze van afkortingsletters bij de aanduiding van allerlei soorten Europese programma's?
2. Welke programma's van dit soort met welke afkortingen bestaan er momenteel in totaal in het kader van de Europese Gemeenschappen? Kan de Commissie deze lijst overeenkomstig bepaalde criteria ordenen, ofwel op grond van de financiële grondslagen waarop de diverse programma's berusten, ofwel alfabetisch, eventueel in alle officiële talen van de Gemeenschap?
3. Is de Commissie niet met mij van oordeel dat het aantal afkortingswoorden dat op deze wijze is ontstaan, inmiddels buitengewoon groot is geworden en verwarring in plaats van duidelijkheid begint te scheppen?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(14 februari 1991)

1. Afkortingen worden gebruikt om lange titels van programma's te vereenvoudigen zodat men ze gemakkelijker kan identificeren en herinneren. Elk programma wordt op deze wijze eenvoudig te herkennen en goed te onderscheiden. Voorts maken afkortingen de communautaire programma's aantrekkelijker voor het publiek, met name voor doelgroepen en hun gebruikers.

2. Er zijn momenteel ongeveer 200 communautaire programma's die bekend staan onder hun afkorting. Elk halfjaar publiceert de Commissie een alfabetische lijst van deze afkortingen in de negen officiële talen. Deze lijst is gratis verkrijgbaar voor belangstellenden. De lijst wordt opgesteld aan de hand van de databank Eurodicautom.

3. Door afkortingen te gebruiken is het publiek zich meer bewust geworden van de verschillende communautaire programma's. De Commissie tracht de afkortingen zorgvuldig te kiezen zodat er geen onderlinge verwarring mogelijk is en zij volgt de ontwikkelingen op de voet.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2690/90

van de heer Herman Verbeek (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 december 1990)

(91/C 107/52)

Betreft: Toelating van PCP in de Gemeenschap

Op grond van welke argumenten rechtvaardigt de Commissie haar voornemen het conserveringsmiddel pentachloorfenol (PCP), dat het zwaar kankerverwekkende dioxine bevat, op de interne markt te blijven toelaten, waardoor Denemarken, Duitsland en Nederland gedwongen worden dit produkt, dat het milieu en de volksgezondheid ernstig beschadigt, weer op de markt toe te laten?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(29 januari 1991)

De Commissie stelt voor het op de markt brengen van stoffen en preparaten, die meer dan 0,1 % pentachloorfenol of zouten en esters daarvan bevatten, te verbieden. Er zijn evenwel vier uitzonderingen voorzien en wel het gebruik van PCP bij de behandeling van hout, het impregneren van zware textiel, als chemisch tussenprodukt en voor de behandeling van houtrot in gebouwen.

In de twee gevallen van houtbehandeling kunnen bepaalde eigenschappen van de momenteel beschikbare vervangingsmiddelen eventueel gevaarlijk zijn voor mens en/of milieu. Voor genoemde toepassing in de textiel is er momenteel geen vervangingsmiddel op de markt.

Over drie jaar zullen de vier uitzonderingen opnieuw worden bezien in het licht van de ontwikkelingen in de kennis en technieken op het gebied van vervangingsmiddelen voor PCP.

Verder wordt het geachte Parlements lid verwezen naar de opmerking van de Commissie tijdens het debat in het Parlement over de aanbeveling in tweede lezing over de negende wijziging van de richtlijn betreffende bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement nr. 398 (januari 1991).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2698/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 december 1990)

(91/C 107/53)

Betreft: Situatie in Centraal Oost-Afrika en toepassing van artikel 5, lid 3, van de Overeenkomst van Lomé IV

Artikel 5, lid 3, van de Overeenkomst van Lomé IV bepaalt de volgende handelwijze met betrekking tot de verdediging en bevordering van de rechten van de mens:

„Op verzoek van de ACS-Staten kunnen financiële middelen conform de voorschriften van de samenwerking inzake ontwikkelingsfinanciering worden aangewend voor het verbeteren van de rechten van de mens in de ACS-landen door middel van concrete acties van overheid of particulieren waartoe met name op juridisch gebied wordt besloten in samenwerking met organisaties waarvan de bevoegdheid ter zake internationaal is erkend. Deze acties omvatten steun voor het vestigen van structuren voor de verbetering van de rechten van de mens. Daarbij wordt aan acties van regionale aard voorrang gegeven.”

Ik zou willen weten welke maatregelen door de Commissie zijn genomen of worden overwogen met het oog op de tenuitvoerlegging van deze contractuele bepalingen in het gebied van Centraal Oost-Afrika.

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(14 januari 1991)

Zoals in artikel 5 van Lomé IV wordt aangegeven, kan in antwoord op verzoeken van de ACS-Staten worden besloten tot acties ter verbetering van de rechten van de mens in ongeacht welke betrokken ACS-regio. Hoe aan een en ander vorm wordt gegeven, zal afhangen van de kwaliteit van de voorgestelde acties en, in overeenstemming met bedoeld artikel, de hoedanigheid van de organisaties waarmee deze acties worden opgezet.

De Commissie heeft evenwel reeds contacten gelegd met enkele ACS-organisaties die zijn gespecialiseerd op het gebied van de rechten van de mens en met behulp van

andere middelen enkele door de Afrikaanse Commissie van de rechten van de mens ingediende projecten gefinancierd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2705/90

van de heer Alexandros Alavanos (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 december 1990)

(91/C 107/54)

Betreft: Wapenhandel tussen Oost en West

Na de ontwikkelingen in Midden- en Oost-Europa is er een wildgroei ontstaan in de uitvoer van wapens van Oost- naar West-Europa. Verscheidene ondernemingen, zoals de Commerce International Group en East-West Engineering in Japan, voeren grote hoeveelheden wapens in afkomstig uit de landen van het Pact van Warschau. Het betreft onder andere tanks (van de oude T-54 tot de moderne T-72 waarmee Irak Koeweit is binnengevallen), pantserwagens, raketwerpers, luchtafweerraketten, RPG-7-raketten (waarvan de IRA gebruikmaakt), AK-74-raketten en munitie. Deze handel wordt mede in de hand gewerkt door de houding van bepaalde Oosteuropese regeringen die dit wapentuig zo snel mogelijk willen verkopen alvorens de maatregelen ter beperking van de conventionele wapens in Europa van toepassing worden.

Wat is de Commissie van deze handel bekend en welk standpunt neemt zij in? Welke controlemaatregelen heeft de Gemeenschap getroffen in het licht van vooral het feit dat met de eenmaking van de markt en de opheffing van de grenzen de uit een ongecontroleerde wapenhandel voortvloeien, voor alle Lid-Staten groter zullen worden?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(6 februari 1991)

De Commissie beschikt noch over bewijzen dat er wapens verkocht zijn, noch over ramingen van de hoeveelheid eventueel verkochte wapens.

Wat betreft de controle op de wapenhandel met het oog op de voltooiing van de binnenmarkt, vestigt de Commissie de aandacht van het geachte Parlements lid op het betoog van de Vice-Voorzitter van de Commissie, de heer Martin Bangemann, ten overstaan van het Parlement, op 14 maart 1989 en 10 juli 1990 ⁽¹⁾. Dit betoog had in het bijzonder betrekking op vraagstukken als de wapenhandel en een gemeenschappelijke wapenmarkt vanuit het oogpunt van de voltooiing van de binnenmarkt en op een analyse van de verdeling van de bevoegdheden over de Gemeenschap en haar Lid-Staten op dit gebied.

⁽¹⁾ Debatten van het Europese Parlement, nr. 2-376 (maart 1989) en nr. 3-392 (juli 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2800/90**van de heer Ernest Glinne (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(13 december 1990)**(91/C 107/55)**Betreft: Situatie in El Salvador*

Op 16 november 1990 is het een jaar geleden dat er in El Salvador zes jezuïeten, hun huishoudster en haar dochter vermoord werden. Deze gruweldaad vond plaats tegen de achtergrond van een reeds tien jaar durende burgeroorlog, die 40 000 slachtoffers onder de burgerbevolking gevergde heeft.

In de Verenigde Staten zal het voorstel Dodd-Leahy, dat beoogt de door de regering-Bush verlangde 85 miljoen dollar voor militaire hulp met de helft te reduceren, waarschijnlijk resulteren in een gelijksoortig besluit als reeds in juni door de Kamer van Afgevaardigden genomen was. Overigens ijveren enkele vakbonden (de AFL-CIO voorop) en een aantal religieuze en burgerorganisaties ervoor dat in El Salvador een bepaling van de Handelwet van 1984 wordt gehanteerd, waardoor het mogelijk is de toepassing van het Algemeen Preferentiestelsel (SPG), met andere woorden de toegang voor de export tot de Noord Amerikaanse markt, te ontzeggen aan een land waar de syndicale vrijheden, met name het recht van vereniging en vergadering en het recht om onderhandelingen te voeren, op een ernstige wijze en voortdurend geschonden worden, zonder dat er een redelijke oplossing voor de situatie gecreëerd wordt. De Salvadoriaanse vakbonden Fenestras en Unoc hebben in de Kamer getuigenis afgelegd (de heer Gerardo Díaz, woordvoerder van Fenestras, werd in oktober 1989 ernstig gewond bij een aanslag waarbij het hoofdkantoor van zijn vakbond verwoest werd en 10 personen gedood en 40 anderen gewond werden; de heer Amanda Villatrog gaf namens de „gematigde“ organisatie Unoc een overzicht van de belemmeringen die zijn aangebracht door de Arena-regering, de strijdkrachten, de veiligheidsdienst en de doodseskadrons...). In april aanstaande zal er op het hoogste niveau een besluit genomen worden over de uitsluiting van El Salvador uit het SPG.

Kan de Commissie meedelen of zij bereid is maatregelen te nemen, met name door economische sancties te treffen en eventuele wapenleveranties stop te zetten, ten einde ertoe bij te dragen dat een serieus verzoeningsproces op gang gebracht wordt en gestreefd wordt naar een politieke oplossing?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(8 februari 1991)

De Commissie brengt haar standpunt betreffende de spoedresoluties nr. B3-2008/89, 2034/89, 2046/89 en 249/90 in herinnering.

Tevens wijst zij op de op 15 november jongstleden afgelegde en gepubliceerde gemeenschappelijke verklaring over El Salvador.

„Een jaar na de moord in El Salvador op zes jezuïeten en twee van hun medewerkers van de Midden Amerikaanse universiteit geven de Gemeenschap en hun Lid-Staten uiting aan hun grote bezorgdheid over het ontbreken van werkelijke vooruitgang bij het gerechtelijk onderzoek en het gebrek aan medewerking van bepaalde onderdelen van de strijdkrachten. Zij bevestigen opnieuw hun overtuiging dat de opheldering van deze misdaden, die een hoofdcomponent van de versterking van de democratie en de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht vormt, zou moeten leiden tot een voorbeeldige berechting van de voor deze misdaad verantwoordelijken.”

Wat de door de Gemeenschap verstrekte hulp betreft, wijst de Commissie erop dat deze voornamelijk plaatsvindt in de vorm van regionale projecten ten behoeve van alle landen van de Isthmus. De rechtstreeks met El Salvador uitgevoerde „bilaterale“ projecten hebben voornamelijk betrekking op steun voor de terugkeer en herinstallatie van naar Honduras gevluchte Salvadoranen. De Commissie is niet van zins communautaire steun te onthouden aan de voor deze projecten in aanmerking komende bevolkingsgroepen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2810/90**van mevrouw Anita Pollack (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(13 december 1990)**(91/C 107/56)**Betreft: Dolfijnen*

Weet de Commissie dat onder de dolfijnen in de Middellandse Zee momenteel een virusinfectie is uitgebroken waardoor in de laatste drie maanden, naar wordt beweerd, 10 000 dolfijnen zijn omgekomen?

Welke informatie bezit zij over het mogelijke verband met PCB's en welke maatregelen worden eventueel getroffen om de dolfijnen te redden en de vervuiling van de Middellandse Zee te bestrijden?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(24 januari 1991)

De Commissie is er met name door de Spaanse autoriteiten op gewezen dat de sterfte onder dolfijnen in de Middellandse Zee de laatste maanden is toegenomen. De oorzaken van deze stijging zijn nog niet bekend, maar de Commissie is momenteel bezig het verschijnsel in samenwerking met gespecialiseerde wetenschappelijke kringen te onderzoeken. Wetenschappers gaan na of er wellicht een virusbesmetting in het spel is.

Ten aanzien van organische halogeenverbindingen, waaronder PCB's, zijn de partijen (waaronder de Gemeen-

schap) die het Verdrag inzake de bescherming van de Middellandse Zee tegen verontreiniging (het Verdrag van Barcelona) en de bijbehorende protocollen hebben ondertekend, de volgende maatregelen overeengekomen:

- voor de totale hoeveelheid DDT in de kustwateren wordt een milieukwaliteitsdoelstelling van 25 µg/l vastgesteld;
- de natuurlijke concentraties van de organische halogeenvbindingen en de afwijkingen ervan worden bepaald;
- de gebieden met hoge concentraties worden gelokaliseerd.

Deze maatregelen zijn getroffen in het kader van de toepassing van artikel 5 van het Protocol inzake de verontreiniging vanaf het land, waarvan bijlage I over organische halogeenvbindingen gaat (met inbegrip van PCB's).

Bovendien wordt in het programma voor permanent toezicht op het milieu (Medpol, tweede fase), dat in het kader van het genoemde verdrag van start is gegaan, in het bijzonder met PCB's rekening gehouden.

Overigens wijst de Commissie het geachte Parlementslid erop dat de grenswaarde voor het PCB/PCT-gehalte in Richtlijn 76/769/EEG ⁽¹⁾ inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten op 0,01 gewichtspersent was vastgesteld.

In Richtlijn 89/677/EEG ⁽²⁾ houdende achtste wijziging van de genoemde richtlijn werd de grenswaarde voor deze stoffen teruggebracht tot 0,005 gewichtspersent.

⁽¹⁾ PB nr. L 262 van 27. 7. 1976.

⁽²⁾ PB nr. L 398 van 21. 12. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2840/90

van Lord O'Hagan (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 december 1990)

(91/C 107/57)

Betreft: Vrij verkeer tussen de Lid-Statens

De Commissie neemt belangrijke stappen om het vrije verkeer tussen de Lid-Statens voor degenen die in de Gemeenschap leven en werken te bevorderen.

1. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de werkgelegenheidssituatie van etnische minderheden die de nationaliteit van een Lid-Staat hebben en die proberen hun recht op het aangaan van een dienstverband in een Lid-Staat anders dan hun eigen, in goede banen te leiden?
2. Is de Commissie voornemens specifieke regelingen te treffen om aan eventuele rassendiscriminatie het hoofd te bieden?

Antwoord van mevrouw Papandreou namens de Commissie

(24 januari 1991)

Iedere burger van de Gemeenschap, ongeacht zijn etnische oorsprong, komt het recht op vrij verkeer toe zoals dit door het Verdrag en het afgeleide recht is vastgesteld. De Commissie heeft nog geen klachten ontvangen of gehoord van klachten van burgers die wegens hun etnische oorsprong niet tot een bepaalde werkzaamheid in loondienst werden toegelaten of die een werkzaamheid niet konden uitoefenen op het grondgebied van een andere Lid-Staat. Zij acht het op dit moment dus niet nodig om specifieke maatregelen op dit gebied voor te stellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2848/90

van mevrouw Christine Oddy (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 december 1990)

(91/C 107/58)

Betreft: Luchthaven Birmingham

Is het de Commissie bekend dat aan onderdanen van de Gemeenschap die op de luchthaven Birmingham aankomen, nog steeds wordt gevraagd naar het doel en de duur van hun reis?

Is het de Commissie verder bekend dat van een onderdaan van de Gemeenschap met zwarte huidskleur die op de luchthaven Birmingham arriveerde, aangenomen werd dat hij buiten de Gemeenschap was geboren, en dat hem werd gevraagd hoe hij de nationaliteit van een Lid-Staat had verkregen?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om aan dit soort situaties een einde te maken?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(31 januari 1991)

De Commissie heeft steeds de stelling verdedigd dat de enige voorwaarde waarvan de Lid-Statens het recht van binnenkomst op hun grondgebied van personen op wie de vrijheid van verkeer van toepassing is afhankelijk kunnen stellen, de overlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort is.

De Lid-Statens kunnen derhalve niet van een onderdaan van de Gemeenschap die de grens wil overschrijden vereisen, dat hij — door een medische verklaring of een ander bewijsstuk — bewijst dat hij niet lijdt aan een der ziekten of gebreken, als bedoeld in de bijlagen van Richtlijn 64/221/EEG, of deze onderdaan nogal stelselmatig ondervragen naar het doel van hun reis, hun middelen van bestaan enz.

Verdergaande personencontroles zijn alleen toegestaan om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid als omschreven in Richtlijn 64/221/EEG.

In overeenstemming met dit standpunt heeft de Commissie een inbreukprocedure ten overstaan van een Lid-Staat ingeleid wegens soortgelijke feiten als die welke bedoeld worden in de eerste vraag van het geachte Parlementslid. Het arrest in deze zaak zal in de komende maanden worden gewezen.

De Commissie wacht het arrest af alvorens in voorkomend geval maatregelen te nemen ten overstaan van andere Lid-Statens die het Gemeenschapsrecht op het gebied van de personencontroles aan de grenzen niet zouden naleven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2895/90

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 januari 1991)

(91/C 107/59)

Betreft: Ontwikkeling van de textielsector

1. Welke bijzondere aspecten vertoont de textielsector (basisproductie en kledingindustrie) als gevolg van de uitbreiding van de Gemeenschap tot de zogenaamde nieuwe deelstaten van de Bondsrepubliek Duitsland?
2. Kunnen de technische ontwikkeling en de aantallen tewerkgestelden in hun ontwikkeling duidelijk worden voorgesteld en hoe zien zij eruit in vergelijking met andere geïndustrialiseerde delen van de wereld?
3. Vertoont de grotere kapitaalvoorziening van de diverse productie-eenheden bij vergelijking met de rest van de wereld binnen de Gemeenschap bijzondere aspecten en, zo ja, welke?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(31 januari 1991)

1. Dank zij de hereniging van Duitsland is de gemeenschappelijke markt vergroot met de vraag van ongeveer 16 miljoen mensen. Daardoor heeft de Europese textiel- en kledingindustrie nieuwe afzetmogelijkheden gekregen, die benut moeten worden. Anderzijds moet de textiel- en kledingindustrie in de nieuwe bondsstaten van de Bondsrepubliek Duitsland grondig gemoderniseerd worden en een nieuwe structuur krijgen die haar in staat stelt concurrerend te worden en zich op lange termijn op de grote Europese markt en tegenover invoer uit derde landen te handhaven. Om deze veranderingen binnen een redelijke tijd met succes te kunnen doorvoeren is zonder meer samenwerking met de textiel- en kledingbedrijven in de vroegere Gemeenschap vereist.

2. De ontwikkeling van de techniek en de ontwikkelingen op het vlak van de werkgelegenheid in de Europese

textiel- en kledingindustrie zijn in wezen dezelfde als die welke zich in andere geïndustrialiseerde landen voltrekken. Als gevolg van de voortdurend stijgende loonkosten in de geïndustrialiseerde landen en de grote verschillen in arbeidskosten en sociale kosten tussen de geïndustrialiseerde landen en de ontwikkelingslanden is de situatie in de textiel- en kledingindustrie van de geïndustrialiseerde landen als volgt veranderd:

- in de textielindustrie (vooral bij de vervaardiging van garens en weefsels) heeft men door de ontwikkeling en toepassing van moderne produktietechnieken en steeds kapitaalintensievere produktiemethoden de concurrentiepositie van de industrielanden kunnen handhaven. Dank zij produktiviteitsverhogingen had men aanzienlijk minder arbeidskrachten nodig, terwijl de productie nagenoeg gelijk bleef of zelfs werd opgevoerd (bij voorbeeld Gemeenschap 1978—1988: werkgelegenheid -35%, productie + 3,5%).
- in de kledingindustrie bleef ingrijpende vernieuwing van de fabricageprocédés ter besparing op loonkosten uit, zodat ook in de geïndustrialiseerde landen de productie relatief arbeidsintensief bleef. Als gevolg van de lagere lonen in de ontwikkelingslanden en de massale stijging van hun export daalden zowel de werkgelegenheid als de productie aanzienlijk (bij voorbeeld Gemeenschap 1978—1988: werkgelegenheid -27%, productie -13%).

3. In verband met de sterk uitgebreide toepassing van moderne technologieën moeten de ondernemingen steeds hogere investeringen in de productie doen. Dit betekent op technisch gebied een grote uitdaging voor de Europese textiel- en kledingindustrie, die van oudsher voornamelijk uit kleine en middelgrote ondernemingen bestaat. Gesteld mag worden dat de huidige structuur van de kledingindustrie in de Gemeenschap ertoe bijgedragen heeft dat er tot nu toe geen technologische doorbraak is gekomen. Anderzijds zijn in dit verband ook andere factoren, zoals bij voorbeeld creativiteit, mode en flexibiliteit van productie van doorslaggevend belang voor de concurrerendheid en het succes van ondernemingen op de markt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2937/90

van mevrouw Cristiana Muscardini (NI)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 januari 1991)

(91/C 107/60)

Betreft: Uitlatingen van de Italiaanse minister De Michelis over het Europees Parlement

Is het verenigbaar met de taken en verantwoordelijkheden van een voorzitter van de Raad van de Europese Gemeenschappen dat de Italiaanse minister van Buitenlandse Zaken verklaart dat het Europees Parlement zich geen overdreven illusies moet maken ten aanzien van zijn streven naar ruimere wetgevingsbevoegdheden, met de toevoeging dat het het Parlement aan realiteitszin ontbreekt? Dit

is een verrassende uitlating van een minister van een land waarvan de burgers bij gelegenheid van een referendum tegelijk met de laatste Europese verkiezingen in overgrote meerderheid ja hebben geantwoord op de vraag of het Europees Parlement een grondwetgevend mandaat moest krijgen. Deze uitlating is te meer verrassend omdat zij afkomstig is van een minister van een land dat meermalen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is veroordeeld omdat het in gebreke is gebleven bij de toepassing van de communautaire regelgeving, en dat op nationaal en lokaal niveau door incompetentie, inefficiëntie of andere oorzaken niet in staat is gebleken de door de Gemeenschap toegekende bedragen volledig te besteden.

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(14 maart 1991)

De Commissie moge het geachte Parlements lid eraan herinneren dat het niet haar gewoonte is ten aanzien van publieke verklaringen van politici uit de Lid-Staten een standpunt in te nemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2954/90

van de heer Maxime Verhagen (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 januari 1991)

(91/C 107/61)

Betreft: Guatemala

1. Kan de Commissie een overzicht geven van de in het kader van de ontwikkelingsrelatie met Guatemala op dit moment in uitvoering zijnde projecten?
2. Hoe beoordeelt de Commissie de op dit moment circulerende kritiek dat veel van de gelden, bestemd voor ontwikkelingsprojecten, in de praktijk gebruikt worden voor opstandbestrijding?
3. Op welke wijze vindt er controle plaats ten aanzien van de besteding van ontwikkelingsgelden in Guatemala?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(11 februari 1991)

De Commissie moge het geachte Parlements lid verwijzen naar de antwoorden die werden gegeven op de schriftelijke vragen nr. 2053/90 ⁽¹⁾ en nr. 2125/90 ⁽²⁾ van de heer Glinne.

1. Hieruit blijkt dat de aan Guatemala verstrekte communautaire hulp sedert de instelling van een burgerregering in 1986 voornamelijk bestaat uit steunprojecten voor kleine boeren en acties ten behoeve van vluchtelingen.

2. Deze hulp heeft bevordering van de integratie in de nationale economie ten doel van groepen landloze boeren, in het kader van landbouwhervormingsprojecten enerzijds, en naar hun land terugkerende groepen vluchtelingen en ontheemden anderzijds. De Commissie heeft alle maatregelen genomen die nodig zijn opdat de communautaire fondsen inderdaad voor deze doeleinden worden gebruikt.
3. De projecten worden ten uitvoer gelegd volgens de gebruikelijke regels van de Gemeenschap die instaan voor de financiële en administratieve autonomie van de activiteiten en voor een permanente bewaking door de Europese technische-bijstandsteams ter plaatse, de delegatie van de Commissie voor Midden-Amerika alsmede de periodieke evaluatiemissies van de diensten van de Commissie te Brussel. Er zij in dit verband op gewezen dat de laatste evaluatiemissie door de Financiële Controle van de Commissie in juni 1990 in Guatemala uitgevoerd geen enkele aanwijzing heeft gevonden die de verdenkingen waarnaar het geachte Parlements lid in zijn vraag verwijst, bevestigt.

⁽¹⁾ PB nr. C 90 van 8. 4. 1991, blz. 33.

⁽²⁾ PB nr. C 90 van 8. 4. 1991, blz. 37.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 116/91

van de heer Henry McCubbin (S)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(11 februari 1991)

(91/C 107/62)

Betreft: BTW-harmonisatie

Heeft het Voorzitterschap een strategie om het debat over de Zevende Richtlijn af te sluiten, en meer in het bijzonder wat betreft de harmonisatie van de BTW op tweedehandsgoederen?

Antwoord

(15 maart 1991)

Het voorstel van de Commissie inzake een gemeenschappelijk BTW-stelsel van toepassing op gebruikte goederen is in 1989 en in het eerste halfjaar van 1990 door de bevoegde instanties van de Raad behandeld.

Daarbij bleek er een verband te zijn tussen dit voorstel en de toekomstige BTW-regeling na de opheffing van de fiscale grenzen. Na het zeer binnenkort van de kant van de Raad verwachte besluit inzake de toepassingsbepalingen van de toekomstige regeling inzake de BTW zullen de besprekingen over het door de geachte Afgevaardigde bedoelde voorstel hervat worden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 333/91**van de leden Egon Klepsch, Elmar Brok
en Jean Penders (PPE)****aan de Raad van de Europese Gemeenschappen***(4 maart 1991)**(91/C 107/63)**Betreft:* Betrekkingen Verenigde Staten/Gemeenschap

Hoe moeten de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en de Gemeenschap zich volgens de Raad in het licht van de Duitse hereniging en de naderende voltooiing van de interne markt de komende maanden ontwikkelen?

Betekent de verklaring die eerlang door de Gemeenschap en de Verenigde Staten wordt ondertekend dat er sprake zal zijn van nauwere samenwerking tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten in nieuwe sectoren?

Is de Raad van mening dat nauwere samenwerking zal leiden tot institutionalisering van de Verenigde Staten/Gemeenschap-betrekkingen op langere termijn?

Welke mogelijkheden bestaan er voor de Gemeenschap en de Verenigde Staten om in het kader van de CVSE samen te streven naar een nieuw Europees veiligheidsbestel?

Antwoord*(15 maart 1991)*

Zoals de Voorzitter van de Europese Raad, de heer Andreotti, het Parlement op 21 november 1990 heeft gemeld, is de door de geachte Parlementsleden bedoelde verklaring over de betrekkingen tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten op 20 november 1990 door de betrokken partijen goedgekeurd in de marge van de CVSE-bijeenkomst van de Staatshoofden en Regeringsleiders in Parijs.

In deze verklaring wordt het belang van de betrekkingen Gemeenschap/Verenigde Staten erkend tegen de achtergrond van onder meer de recente ontwikkelingen waardoor de eenheid in Europa is hersteld. Voorts houdt zij de erkenning door de Verenigde Staten in van het proces waarbij de Gemeenschap haar identiteit tot uiting brengt in economische en monetaire aangelegenheden, in het externe beleid en op het gebied van de veiligheid. Bovendien geven beide partijen in deze verklaring uitdrukking aan hun vaste voornemen om de transatlantische solidariteit te versterken en verbinden zij zich ertoe hun betrekkingen te plaatsen in een lange-termijnperspectief.

In de verklaring worden zowel de beginselen genoemd van het partnerschap tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten, alsook de terreinen waarop overleg en samenwerking op basis van deze beginselen zullen worden ontwikkeld en versterkt. Tot deze terreinen behoren niet alleen de politieke en economische samenwerking, maar ook onderwijs, wetenschappelijke en culturele samenwerking en een aantal transnationale vraagstukken zoals de bestrijding van terrorisme, internationale misdaad en met drugs verband houdende activiteiten, de bescherming van het milieu en het voorkomen van de verspreiding van nucleaire en andere wapens.

Ten aanzien van de institutionalisering van de betrekkingen Gemeenschap/Verenigde Staten zijn de partijen het erover eens dat er een kader moet worden geschapen voor regelmatig en intensief overleg. Partijen zullen volledig gebruik maken van de bestaande procedures en deze nog versterken, waaronder ook de procedure die de President van de Verenigde Staten en de Voorzitter van de Europese Raad op 27 februari jl. hebben vastgesteld.

Met betrekking tot de CVSE komt in bovengenoemde gezamenlijke verklaring eveneens naar voren dat de Gemeenschap en de Verenigde Staten belang hebben bij het consolideren van het nieuwe verenigde, democratische Europa, en vastberaden willen samenwerken ter versterking van de veiligheid en de economische samenwerking alsook de eerbiediging van de mensenrechten in Europa.